

eduard

LIMITED

★★★★ FM-2 ★★★★★
WILDER CAT

STAVEBNÍ NÁVOD

1/48

11175-NAV1

FM-2 WILDCAT

„Wilder Wildcat“
a bitva u ostrova
Samar

text: THOMAS McKELVEY CLEAVER

Stíhací FM-2 Wildcat na hlídkovém letu přelétá nad USS Santee (CVE-29) během invaze na Leyte.

Foto: NHC

Na podzim 1942 byla výroba letounů F4F Wildcat, které byly považovány za vhodný typ pro kombinované squadrony operující z eskortních letadlových lodí, zajišťujících ochranu proti ponorkám a blízkou leteckou podporu nadcházejících invazních operací, převedena na společnost General Motors Eastern Aircraft Division. Společnost Grumman však s Wildcatem ještě tak úplně neskončila. Než General Motors jejich výrobu převzal, zrodil se plán na lehčí a výkonnější verzi speciálně určenou právě pro působení z eskortních letadlových lodí.

Hlavní změnou u nové verze Wildcatu bylo nahrazení motoru R-1830-86 o výkonu 1200 k motorem Wright R-1820-56 Cyclone o výkonu 1350 k. Nový motor byl zároveň o 230 kg lehčí. Prototyp XF4F-8 měl čtyři kulometry, stejně jako verze FM-1; vizuálně se odlišoval zvýšeným směrovým stabilizátorem a směrovkou. Obojí mělo eliminovat zvýšený točivý moment vrtule poháněné výkonnějším motorem. Letoun byl o 530 kg lehčí než F4F-4, počáteční rychlost stoupání byla téměř dvojnásobná a dostup se zvýšil na 11 100 m (36 400 ft). Díky zvýšeným výkonům se verzi FM-2 přezdívalo „Wilder (divočejší) Wildcat“. Do výroby se dostala počátkem roku 1943 a až do srpna 1945 bylo dodáno 4437 kusů, což z činí z FM-2 nejpočetnější verzi ze všech Wildcatů.

V Tichomoří se FM-2 objevily u nových kombinovaných squadron (Composite Squadron; značené VC) na podzim 1943. Během invazí na Marshallovy ostrovy, Karolíny, Mariany a Filipíny se na nich stalo deset pilotů stíhacími esy.

Nejlepší hodina amerického námořnictva

Nejpamátnejším dnem se pro FM-2 stal 25. říjen 1944. Task Group 77.4, složená ze tří Task Unit (77.1, 77.2 a 77.3), známých jako Taffy jedna, dvě a tři podle svého rádiového volacího znaku „Taffy“, operovala u ostrova Samar, aby poskytla

leteckou podporu invazi na Leyte; každá Task Unit (TU) sestávala ze šesti doprovodných letadlových lodí se dvěma nebo třemi torpédoborci a čtyřmi nebo pěti doprovodnými torpédoborci. Každá TU měla 48 TBM-1C Avengerů a přibližně sto FM-2 Wildcatů na palubě šesti letadlových lodí.

Předchozího dne, 24. října, bránily Wildcaty flotilu před četnými japonskými leteckými útoky. Stíhači z VC-10 na palubě letadlové lodi USS Gambier Bay (CVE-73), která byla součástí Taffy 3, byli nejméně úspěšnější letkou v celé operační skupině. Piloti Wildcatů VC-10 poprvé zažili vzdušný boj během invaze na Mariany, kdy sestřelili tři útočící japonské letouny během hlavní bitvy 18. června 1944. Nyní sestřelili sedm nepřátelských letadel. Ens. Courtney pomáhal rozbít útok více než 15 dvoumotorových bombardérů na americká transportní plavidla. Připisuje se mu asistence při zničení jedné Ki-21 Sally a pravděpodobně zničení jedné Ki-48 Lily. Lt. R. W. Roby sestřelil jednu Lily a asistoval při sestřelení jedné Sally, zatímco Lt. Seitz sestřelil jednu Sally. Lt. (jg) Phillips zničil pravděpodobně dvě Zera a Lt. (jg) Dugan sestřelil dvě Sally. Poručík Joe McGraw spolu s dalšími zachytili v rámci CAP (Combat Air Patrol – bojová letecká hlídka) skupinu 15–20 dvoumotorových bombardérů doprovázených šesti až osmi Oscary, které mylně identifikoval jako Zera. McGraw zničil dvě Lily a třetí poškodil.

Následujícího rána svedli muži, lodě a letouny Taffy 1, 2 a 3 bitvu u Samaru, která je označována za „nejlepší hodinu amerického námořnictva“. Jednalo se o poslední hladinové střetnutí, které kdy americké námořnictvo svedlo proti nepřátelské flotile. Slovy Samuela Eliota Morrisona, oficiálního historika války v Tichomoří: „V žádném střetnutí v celé své historii neprokázalo námořnictvo Spojených států větší statečnost, odvahu a kuráž než v oněch dvou ranních hodinách u Samaru mezi 0730 až 0930.“ Bitvy u Samaru se zúčastnily lodě, které se nikdy neměly ocitnout se svými protivníky v jedné vodě a bojovaly proti největšímu hladinovému loďstvu, jaké kdy Japonské císařství vyslalo na moře.

Dne 24. října přišla První mobilní úderná skupina pod velením admirála Takeo Kurity o obří bitevní loď Musashi, kterou potopila americká letadlová loď během bitvy v Sibujském moři. Po ztrátě Musashi zastavil Kurita svůj postup, zpozorovaný americkými letouny. Velitel Třetí flotily, admirál William F. Halsey, došel k názoru, že nepřítel byl poražen, a nařídil Fast Carrier Task Force (rychlé operační skupině letadlových lodí), aby zamířila na sever a zaútočila na japonskou flotilu letadlových lodí, která se nacházela u mysu Engano. Avšak Kurita dostal rozkaz pokračovat v útoku, což Američanům nebylo známo. Japonci té noci proplovali průlivem San Bernardino a za úsvitu se objevili ve Filipínském moři. Kurita na palubě Yamato – nejmočnější bitevní lodi světa – nařídil své flotile, aby zamířila na jih a zaútočila na americkou invazní flotilu v zálivu Leyte.

Taffy 3, nejsevernější ze tří eskorních skupin letadlových lodí pod velením kontradmirála Cliftona Spragueho, zahrnovala USS St. Lo (CVE-63), White Plains (CVE-66), Kalinin Bay (CVE-68), Fanshaw Bay (CVE-70), Kitkun Bay (CVE 71) a Gambier Bay (CVE-73). Letadlové lodě doprovázely tři torpédoborce třídy Fletcher USS Johnston (DD-557), Hoel (DD-533) a Heerman (DD-532) a čtyři doprovodné torpédoborce třídy Butler USS John C. Butler (DE-339), Dennis (DE-405), Raymond (DE-341) a Samuel B. Roberts (DE-413).

V 0630 odstartoval TBM-1C Avenger Ens. Billa Brookse ze St.Lo na ranní hlídku. V 0647 spatřil na severozápadním obzoru kouř. Byla to japonská První mobilní úderná skupina, vzdálená 27 km (17 mil) od Taffy-3, mířící k americké flotile rychlostí 30 uzlů.

Přibližně ve stejnou chvíli hlásili pozorovatelé na St. Lo nezaměnitelné tvary pagodových stěžňů, což byla identifikace japonských bitevních lodí. V 0700 spatřil pilot Avengeru Ens. Hans Jensen flotilu a brzy to potvrdil i palubní radar.

Kuritovy lodě právě přešly do kruhové protiletadlové formace, když byl na obzoru spatřen kouř. V 0700 zahájil Yamato palbu ze své hlavní 18palcové (457mm) baterie. Na můstku Yamato nikdo nedokázal identifikovat siluety amerických letadlových lodí v manuálech a Kurita se mylně domníval, že má před svými děly jednu z Task Group třetí flotily. Okamžitě vydal rozkaz pro plný útok.

Američané reagují

Vzhledem k tomu, že maximální rychlost amerických eskorních letadlových lodí byla omezena na 18 uzlů, neměla Taffy 3 žádnou naději na zvýšení vzdálenosti mezi sebou a japonským svazem. Nebyla ani možnost je přestřílet; každá letadlová loď měla na zádi pouze jedno dělo ráže 5 palců (38 mm). Admirál Sprague nařídil, aby se síly stočily na jih směrem k ostatním plavidlům, a nařídil torpédoborcům, aby vytvořily kouřové pole a poskytl krytí, zatímco letadlové lodě vypustí svá letadla.

Gambier Bay se podařilo dostat do vzduchu většinu svých letadel, zatímco osádce nad hlavami duněly střely bitevních lodí. LCDR Edward J. Huxtable, velitel

VC-10, se usadil v kokpitu svého Avengeru a zeptal se šéfmechanika, zda má náklad bomb. „Odpověděl, že ne, tak jsem mu řekl, ať zavolá LCDR Buzze Borriese, našeho leteckého důstojníka, a zeptá se, jestli máme čas na vyzbrojení. Ještě jsme ani nenahodili motory a nedokázal jsem si představit, že bychom vzlétli bez munice. Viděl jsem Borriese, jak mluví s kapitánem Viewigem, který švihnutím ruky jasně ukázal, že máme co nejdřív vzlétnout“

„Zhruba v tom okamžiku jsem se lekl něčeho, co znělo jako výstřel z pušky. Podíval jsem se ven a viděl, že to byla střela těžkého kalibru, která dopadla vedle White Plains. Až do této chvíle jsem netušil, že je nepřítel je tak blízko. Teď už jsem byl víc než připraven pro katapult! Předě mnou už odstartovaly tři TBM. Spodek oblačnosti byl ve výšce 1200 stop (366 m). Zavolal jsem rádiem admirála Spraguea a dotázal se na rozkazy. Měli jsme okamžitě zaútočit.“

Po startu Avengerů spěšně odstartovaly i FM-2; některé měly podvěšeny rakety pro údery na pozemní cíle, ale většina byla vyzbrojena pouze svými čtyřmi kulomety ráže 0.50.

Huxtable se dostal do oblasti s lepší viditelností. „Nedaleko jsem zahlédl čtyři křižníky a dál vzadu v šeru něco, co vypadalo jako čtyři bitevní lodě. Nebyla žádná možnost provést útok z velké výšky. Dostoupal jsem spodní základnu a nasadil kurs ke křižníkům. Netušil jsem, jaký náklad mají ostatní letouny, ale aspoň jim naženeme strach, říkal jsem si.“

K Huxtableovi se připojil jeho kolega z Annapolis, LCDR Richard Fowler, který vedl VC-5 na palubě Kitkun Bay. Pokusili se o koordinované ostré a předstírané útoky, přičemž FM-2 ostřelovaly lodě před Avengery, které shazovaly 500librové pumy. „Naše bomby neměly na lodě žádný účinek, ale snad výbuchy aspoň poděsily jejich osádky.“

Wildcaty a Avengery Taffy-3 udržovaly nad Kuritovou flotilou nepřetržitou šňůru letadel, což u admirála vyvolávalo dojem, že Američané mají mnohem větší prostředky, než jaké ve skutečnosti měli.

Lt. (jg) Norman Johnson, pilot VC-68 z Fanshaw Bay, pilotoval Avenger se čtyřmi 500librovými pumami. Později vzpomínal: „Při stoupání na plný plyn jsem pronikl spodní oblačností a srovnal ve výšce 11 000 stop (3350 m). Naposledy jsem se podíval na nepřátelské lodě, které střílely na naše lodě. Když jsem byl asi pět mil od nich, potlačil jsem, abych nabral rychlost. Japonské bitevní síly byly v tu chvíli zaměstnány protileteckou obranou. Různobarevné hříby výbuchů se rozprskávaly v několika hladinách. Palba, kterou jsem potřeboval proniknout, byla dost hustá. Zatímco jsem akceleroval, nechával jsem pumovnici zavřenou. Viděl jsem tři velké bitevní lodě s kormidly v plném rejdu a děly chrlícími plameny. Ve výšce 7000 stop (2130 m) jsem přešel do útoku a jako cíl jsem si vybral vedoucí bitevní loď. Radiooperátor mi připomněl: „Otevřete pumovnici!“ Otevřel jsem ji a okamžitě jsem ucítil nárůst odporu, protože letoun se teď opravdu řtil.“

„Chtěl jsem si upravit cíl v zaměřovači, ale najednou přešel letoun do vývrtky a pravá posuvná část kabiny se odtrhla. Stiskl jsem odhoz bomb ve výšce, která se mi zdála optimální, a soustředil jsem své úsilí na vybrání útoku. Cíl byl tak velký, že bomby nemohly minout. Bylo to ale těsné, vyrovnal jsem jen padesát až sto stop nad vodou (15-30 m). Přitáhnul jsem a stoupal, abych se vyhnul protiletadlové palbě a záhy jsem se skryl v mracích pro případ, že by v okolí byla nějaká nepřátelská letadla.“

Během následujících 30 minut letouny ze šesti perutí opakovaně bombardovaly a raketami útočily na nepřátelské lodě a při návratu ostřelovaly jejich paluby. U Taclobanu se z letiště stala bažina; přistávající letadla byla poškozena, když se

Na USS Kitkun Bay (CVE-71) se připravují během probíhajících bojů ke vzletu Wildcaty FM-2.

Foto: NHHC

v bahně propadala do země a narázela do jiných letadel. V poledne už bylo letiště pokryto vraky Avengerů a Wildcatů.

Námořní útok „lehké brigády“

Zatímco se piloti zoufale snažili odlákat pozornost nepřítele, „malí hoši“ z Taffy 3 přešli k obraně letadlových lodí poté, co admirál Sprague nařídil třem torpédoborcům zaútočit navzdory beznadějně přesile.

V 0700 položil USS Johnston kouřovou clonu v reakci na příchozí palbu, která dopadala v blízkosti letadlových lodí. O deset minut později zahájil střelecký důstojník Robert Hagen palbu na vzdálenost 18 000 yardů (16 460 m) a zaznamenal několik zásahů na těžkých křižnících díky střelbě řízené radarem.

Po pěti minutách Hagen soustředil palbu na těžký křižník Kumano. Na maximální vzdálenost zaznamenal Johnston několik zásahů do jeho nástavby, která vzplanula. Kumano následně přenesl palbu na Johnston, který byl brzy obklopen sloupky vody od střel dopadajících v těsné blízkosti. Johnston položil další kouřovou clonu a kličkoval, zatímco zrychloval a mířil k nepřátelské flotile sám za nepřetržitě palby, přičemž vypálil přes 200 střel.

Kapitán Evans přiblížil Johnston na vzdálenost 9000 yardů (8230 m) od nepřítele a vypálil všech svých deset torpéd. Dvě zasáhla Kumano v 0724 a zničila jeho příď. Další čtyři torpéda pokračovala směrem k nepřátelské flotile a bitevní loď Kongō byla nucena se stočit na sever, aby se jí vyhnula, což ji dostalo mimo bojové postavení. Těžký křižník Suzuya, který utrpěl poškození při leteckých útocích, zastavil pronásledování Američanů, aby pomohl Kumano.

Odvážný útok Johnstonu zmátl admirála Kuritu, který se domníval, že se s ním utkaly americké křižníky. Když se zbytek japonských lodí musel odvrátit, aby se

stočil na západ a dostal při tom od Johnstonu tucet zásahů. Hagen rychle přesunul palbu na další v pořadí a zaznamenal pět zásahů, než se také on odklonil a celá eskadra se stočila na západ, aby se Johnstonu vyhnula. Tři torpédoborce vypálily svá torpéda na letadlové lodě z 10 500 yardů (9600 m), ale zásah neznamenal. Japonské a americké lodě se nyní proplétaly v nepřehledné zvěti.

Ze zamračené oblohy se vyrojily další Avengery a Wildcaty z ostatních uskupení a zaútočily na nepřítele, zatímco torpédoborec Hoel zamířil k bitevní lodi Kongō a schytl salvu 14palcových střel do svého můstku. Přiblížil se na 9000 yardů a vypálil pět torpéd – žádné nezasáhlo, ale donutila Kongō k úhybnému manévru. Přestože měl Hoel vyražena tři z pěti děl a také motor na levoboku, následující hodinu na sebe vázal japonskou palbu a odváděl pozornost nepřítele od letadlových lodí. V 0830 jej zastavil osmipalcový granát. Po 40 zásazích šel Hoel ke dnu s 259 členy osádky. Přežilo jich pouze 86, včetně 19letého Boba DeSpain, bývalého plavčíka ze San Pedra v Kalifornii, který v následujících hodinách plaval od skupiny ke skupině a shromažďoval přeživší (autor měl tu čest poznat Boba v posledních šesti letech jeho života; pracoval jako přednášející na palubě bitevní lodi Iowa v San Pedru).

Samuel B. Roberts se přiblížil na 4000 yardů (3660 m) křižníku Chōkai, který se pohyboval rychlostí 28 uzlů poté, co hlavní strojník, poručík „Lucky“ Trowbridge, obešel všechny bezpečnostní mechanismy motorů. Kapitán LCDR Robert W. Copeland, USNR, oznámil osádce lodním rozhlasem: „Bude to boj s drtivou přesilou, od kterého nelze očekávat přežití. Uděláme vše, co bude v našich silách.“ Chōkai nedokázala snížit náměr svých děl natolik, aby zasáhla malý doprovodný torpédoborec. Sammy-B vypustil svá tři torpéda. Jedno zdemolovalo Chōkai příď. Malá loď pak ukázala, proč bude od té doby známá jako „doprovodný

USS GAMBIER BAY (CVE-73) a dva doprovodné torpédoborce pokládají 25. října 1944 kouřovou clonu na začátku bitvy u Samarů. Na obzoru jsou sotva patrné japonské lodě.

Foto: Phil Willard Niet via NHHC

vyhnul torpédům, letadlové lodě získaly další cenné minuty k vypuštění letadel. Evans se zanořil zpět do vlastního kouře, ale v 0730 jej přesto našla nepřátelská palba. Kongō, pálící na vzdálenost 17 000 yardů (15 540 m), zasáhla Johnston třemi 14palcovými granáty, které pronikly zleva do její strojovny. Poškození jejich výbuchy snížilo rychlost na polovinu a přerušilo napájení zadních dělových pozic. O chvíli později zasáhly můstek Johnstonu tři šestipalcové střely z Yamata. Všichni na palubě byli zraněni a velitelé Evansovi střepiny usekly prsty levé ruky. Johnston byl zmrzačený, mrtví a umírající námořníci byli rozházeni po zakrvácené palubě. Jeho spásou byla dešťová smršť, během které dokázaly opravářské skupiny obnovit napájení dvou ze tří zadních děl a opravily také radar pro řízení palby. Po dokončení oprav v 0735 zahájil Johnston palbu na japonské torpédoborce, zatímco se skrýval v kouři.

Poté se stáhl k operační skupině a o několik minut později se setkal s USS Heermann a již poškozeným Hoelem, mířícím do útoku. Evans mohl pokračovat zpět k flotile a nikdo by mu to nevyčítal. Místo toho změnil kurz a vytvořil kouř, aby pomohl zastínit obě lodě mířící k Japoncům. Samuel B. Roberts, známý své posádce jako „Sammy B“, ho následoval. Útok byl námořní obdobou „útoku lehké brigády“, k němuž skutečně došlo v den 90. výročí události zveřejněné v Tennysonově básni (Sir Alfred Tennyson, anglický básník druhé poloviny 19. století; autor básně „The Charge of the Light Brigade“; pozn. překl.).

Během následujících 40 minut se Evans utkal s nepřítelem v několika soubojích. V 0830 zahájil Johnston palbu na křižník Chōkai, který pálil na bezmocný Gambier Bay. Poté se přiblížil na 6000 yardů (5480 m) a deset minut si vyměňoval palbu s bitevní lodí Haguro, přičemž zaznamenal četné zásahy. V 0840 zachytil formaci sedmi torpédoborců, které se blížily k letadlové lodi. Evans se pokusil proplout před nepřítelem a jakmile překročil bod T (pozice přímo před nepřítelem kolmo na něj, pozn. překl.), dělostřelecký důstojník Hagen zahájil palbu. Johnston byl několikrát zasažen opětovanou palbou. Vedoucí nepřátelský torpédoborec se

torpédoborec, který bojoval jako bitevní loď“. Bojoval ještě hodinu a ze svých dvou děl vypálil více než 600 pětipalcových střel. Manévroval na velmi krátkou vzdálenost a svými 40mm a 20mm protiletadlovými kanóny ničil Chōkai. V 0851 byl dvakrát zasažen a přišel o své poslední pětipalcové dělo, když výbuch lafety zabil a zranil několik členů osádky. Poté se střetl s Chikumou, která byla rovněž pod palbou Heermanu. Obě americké lodě trhaly nástavbu Chikumu salvou za salvou. Křižník zasáhly protipancérové, explozivní či protiletadlové střely a dokonce i osvětlovací střely, které v kovových plátech vytvářely chemické požáry. Sammy-B vypálil ze svého zbývajících pětipalcového děla a výstřelem zničil můstek Chikumu. Požáry se rozšířily po nástavbě křižníku. Poslední výstřel Sammy-B vyřadil z provozu dělovou věž číslo tři právě ve chvíli, kdy jej zasáhly tři 14palcové střely z Kongō. Rozkaz „opustit loď“ byl vydán v 0935 a Sammy-B se potopil o 30 minut později. S ním i 89 členů jeho osádky, zatímco 120 přeživších se drželo na třech záchranných vorech. Trvalo 50 hodin, než se 80 z nich nakonec podařilo zachránit na otevřeném moři.

Křižníky Tone a Chikuma, následované poškozenými Chōkai a Kumano, se blížily k Taffy 3. Když zahájily palbu, Heermann vypálil ze své hlavní pětipalcové baterie na Chikumu a poté vypustil pět torpéd. Opět všechna minula, ale vlajková loď Yamato byla nyní nucena se odvrátit, což ji vyřadilo z boje. S jedním vyraženým dělem pokračoval Heermann v boji s Chikumou. Dva Avengery a několik Wildcatů vypuštěných z Taffy 1 a Taffy 2 zaútočily na křižník. Právě když Chikuma obracela, zasáhla jediná střela z Heermanu její sklad leteckého benzínu. Chikuma vybuchla a potopila se.

Od porážky k vítězství

Gambier Bay byl zasažen v 0847 ve strojovně na pravoboku. Druhý zásah zapálil letadla na palubě. Obrovské střely prošly trupem lodi, aniž by explodovaly, protože její tenká ocel je nedokázala zastavit. V 0900 se Gambier Bay zastavila,

zatímco se k ní přiblížily Tone, Chikuma a poškozený Chōkai. V 0907 se převrátila a shodila do vody 700 přeživších. Gambier Bay se stala jedinou americkou letadlovou lodí, která kdy byla potopena v hladinovém boji. Chōkai se prohnala kolem potápějící se letadlové lodi a zamířila k White Plains. Obsluha pštípalcového děla malé letadlové lodi na zádi zahájila na Chōkai palbu na maximální vzdálenost. Třetí výstřel zasáhl sklad torpéd japonského křižníku a ten explodoval. Potopil se za méně než dvě minuty a nezanechal po sobě žádné přeživší. White Plains se stala jedinou letadlovou lodí v historii, která potopila nepřátelskou válečnou loď palbou svých palubních zbraní.

V 0940 Johnston, na který zaútočilo několik nepřátelských torpédoborců, ztratil kvůli zásahům veškerý výkon a zastavil se. Nepřítel jej obklíčil a pokračoval v palbě. Evans byl nakonec nucen v 0945 vydat rozkaz „opustit loď“. V 1005 se Johnston potopil a 186 členů jeho posádky šlo ke dnu s ním. Evansovi se podařilo dostat se zbytkem svých mužů do vody, ale nikdy jej již nikdy nespatriil. Ačkoli mu byla posmrtně udělena Medaile cti, byli to Japonci, kteří jako první ocenili jeho odvahu. Námořník Robert Billie a několik dalších členů osádky na voru sledovali, jak kolem nich pomalu prolouvá nepřátelský torpédoborec, jehož kapitán stojí na svém můstku a salutuje potápějícímu se Johnstonu jako skutečně důstojnému protivníkovi.

Na palubě Yamata se admirál Kurita díky obnoveným leteckým útokům Wildcatů a Avengerů přesvědčil, že jeho flotila narazila na americkou třetí flotilu. Očekával, že se americké bitevní lodě každou chvíli objeví nad obzorem, a uvědomoval si, že jeho lodě jsou po úhybných manévrech natolik rozptýlené, že je nemožné, aby se vrátily do bojové formace a postavily se očekávanému nepříteli. Proto dal v 0945 své flotile signál, aby přerušila akci a obrátila se zpět k průlivu San Bernardino.

Nejnebezpečnější nepřítel přichází

Američtí námořníci bojující o přežití ve vodě, i ti, kteří obsluhovali na palubách svá stanoviště, žasli, když palba utichla a nepřítel zmizel za obzorem. Kdyby admirál Kurita pokračoval dál, nic by nebránilo jeho flotile potopit všechny eskortní letadlové lodě a přesunout se do zálivu Leyte, kde by mohl zaútočit na invazní flotilu. Záložníci na palubách letadlových lodí, torpédoborců i samotných letounů tak zachránili invazi na Filipíny. Přitom většina z nich nikdy neviděla oceán, dokud se nenalodili na lodě, na nichž bojovali a umírali.

Po potopení Gambier Bay byl pilot Wildcatu z VC-10 Ens. McGraw mezi přeživšími osádkami, které přistály v Manilském zálivu. Toho odpoledne byl spolu s dalšími piloty z této lodi vypuštěn, aby zachytil formaci střemhlavých bombardérů Val v doprovodu stíhaček Zeke, které se pokoušely zaútočit na doprovodné letadlové lodě. McGraw sestřelil po jednom Valu a Zeru a stal se jediným esem od VC-10.

O něco více než hodinu po skončení bitvy u Samar se americké námořnictvo seznámilo se silou nového a smrtelně nebezpečného nepřítele, když jednotka Shikishima 201. letecké skupiny objevila v 1047 hodin zbylé letadlové lodě Taffy 3. V 1052 se Zeke, který podle všeho pilotoval poručík Seki, vrhl na eskortní letadlovou loď St Lo. Letoun zasáhl střed paluby. Bomba o hmotnosti 250 kg jí pronikla a explodovala na levoboku hangárové paluby uprostřed několika letadel, která právě doplňovala palivo a přezbrojovala. Rychle vypukl požár benzínu, následovaný šesti sekundárními explozemi, které skončily výbuchem torpédového a pumového skladu. St. Lo se po 30 minutách potopila, pohlcena plameny. Z celkových 889 členů osádky jich bylo 113 zabito nebo pohřešováno. Třicet přeživších později zemřelo na následky zranění. Z vody bylo vytaženo 434 přeživších, které zachránil Heermann a doprovodné torpédoborce John C. Butler, Raymond a Dennis. Do boje vstoupil nejsmrtonosnější nepřítel amerického námořnictva.

Japonská bitevní loď Musashi pod palbou.

Foto: USN via Thomas Cleaver

FM-2 z Composite Squadron 10 na Taclobanu

Foto: USN via Thomas Cleaver

Exploze na USS St. Lo (CVE-63) poté, co byla zasažena 25. října 1944 útokem Kamikaze u Samar.

Foto: Phi Willard Niet via NHH

Carefully read instruction sheet before assembling. When you use glue or paint, do not use near open flame and use in well ventilated room. Keep out of reach of small children. Children must not be allowed to suck any part, or pull vinyl bag over the head.

Před započítím stavby si pečlivě prostudujte stavební návod. Při používání barev a lepidel pracujte v dobře větrané místnosti. Lepidla ani barvy nepoužívejte v blízkosti otevřeného ohně. Model není určen malým dětem, mohlo by dojít k požití drobných dílů.

INSTRUCTION SIGNS

*

INSTR. SYMBOLY

*

INSTRUKTION SINNBILDEN

*

SYMBLES

*

記号の説明

OPTIONAL
VOLBA

BEND
OHNOUT

SAND
BROUSIT

OPEN HOLE
VYVRTAT OTVOR

SYMETRICAL ASSEMBLY
SYMETRICKÁ MONTÁŽ

REMOVE
ODŘÍZNOUT

REVERSE SIDE
OTOČIT

APPLY EDUARD MASK
AND PAINT
POUŽIT EDUARD MASK
NABARVIT

PLEASE CHECK THE LATEST VERSION OF THE INSTRUCTIONS ON www.eduard.com

PARTS

*

DÍLY

*

TEILE

*

PIÈCES

*

部品

A>82200 A

D>82200 D

K>82200 K

L>82200 L

M>82200 M

P>82200 P

PE - PHOTO ETCHED DETAIL PARTS

eduard MASK

-Parts not for use. -Teile werden nicht verwendet. -Pièces à ne pas utiliser. -Tyto díly nepoužívejte při stavbě. - 使用しない部品

COLOURS

*

BARVY

*

FARBEN

*

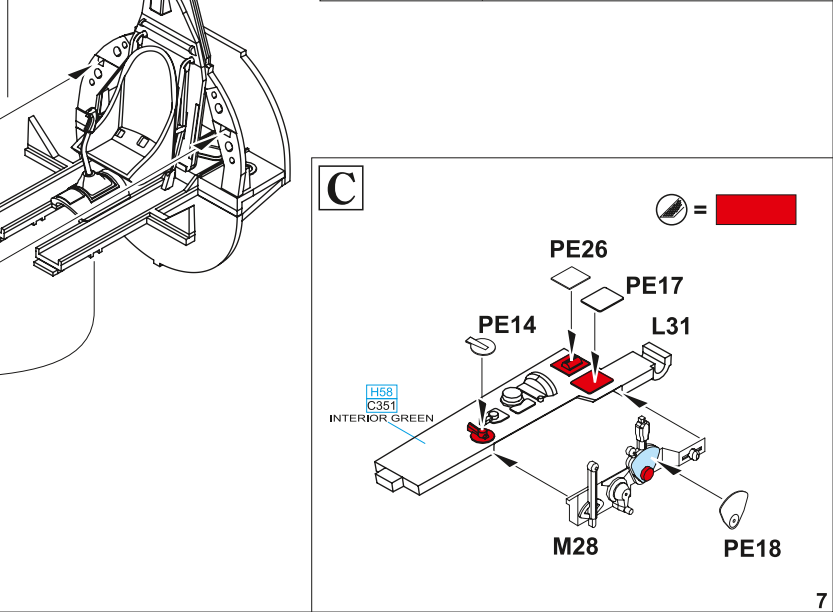
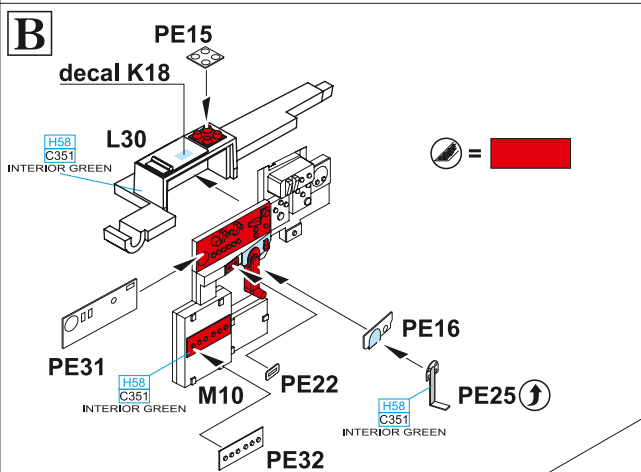
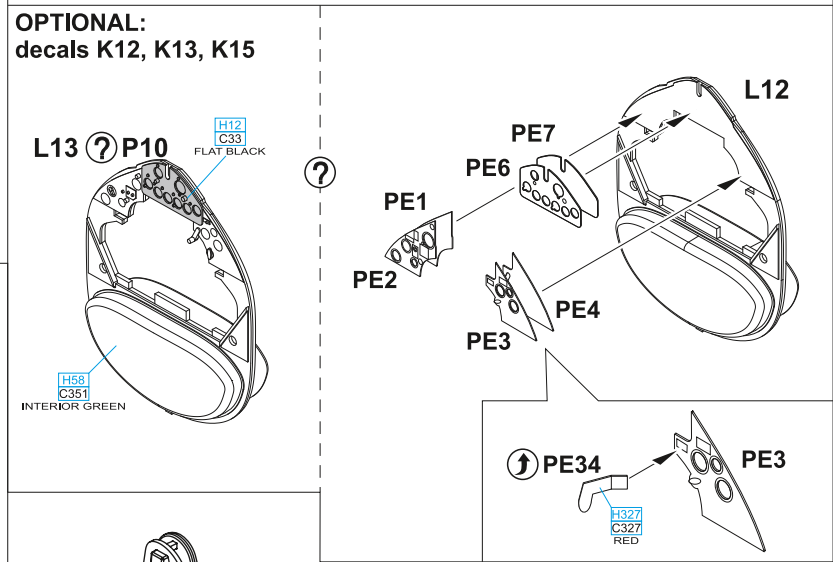
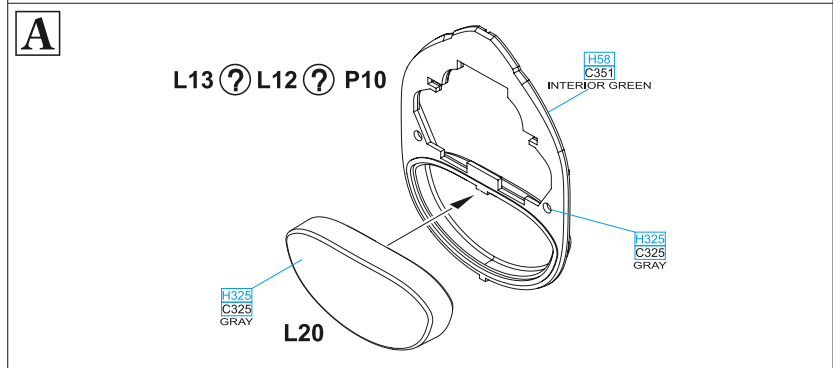
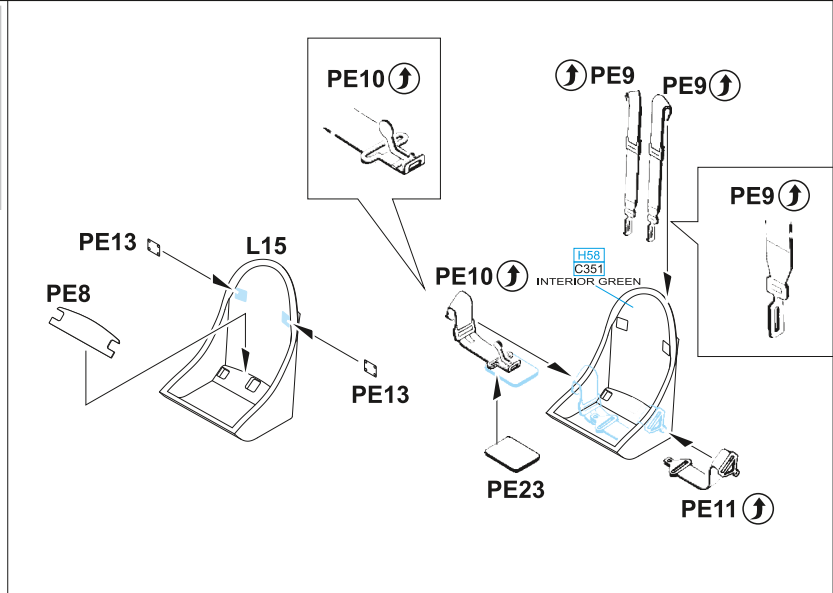
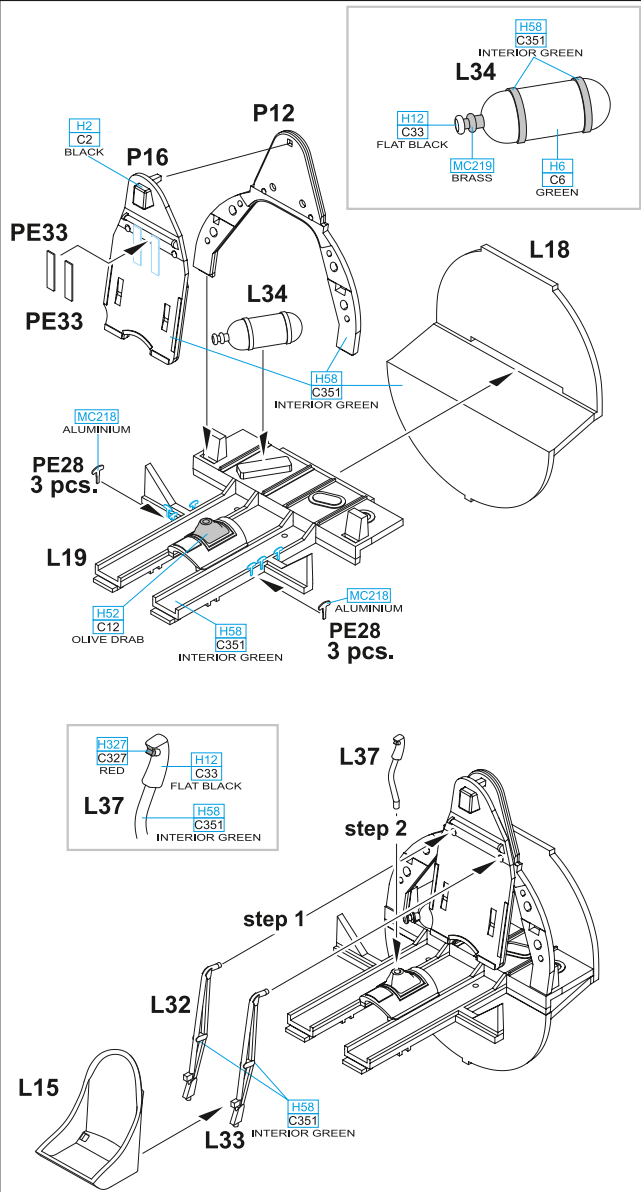
PEINTURE

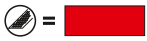
*

色

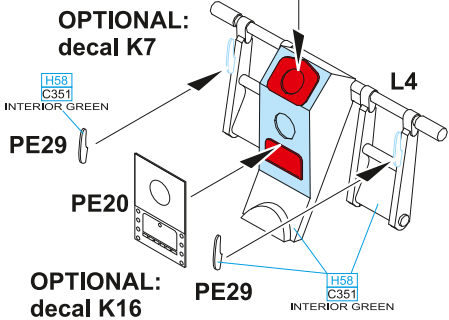
GSI Creos (GUNZE)		
AQUEOUS	Mr.COLOR	
H1	C1	WHITE
H2	C2	BLACK
H3	C3	RED
H6	C6	GREEN
H12	C33	FLAT BLACK
H47	C41	RED BROWN
H52	C12	OLIVE DRAB
H54	C365	NAVY BLUE
H56	C366	INTERMEDIATE BLUE
H58	C351	INTERIOR GREEN
H74	C368	SKY
H77	C137	TIRE BLACK
H85	C45	SAIL COLOR
H90	C47	CLEAR RED
H92	C49	CLEAR ORANGE

GSI Creos (GUNZE)		
AQUEOUS	Mr.COLOR	
H93	C50	CLEAR BLUE
H94	C138	CLEAR GREEN
H305	C305	GRAY
H306	C306	MEDIUM GRAY
H316	C316	WHITE
H317	C317	GRAY
H325	C325	GRAY
H327	C327	RED
H329	C329	YELLOW
Mr.METAL COLOR		
MC214		DARK IRON
MC218		ALUMINIUM
MC219		BRASS
Mr.COLOR SUPER METALLIC		
SM201		SUPER FINE SILVER

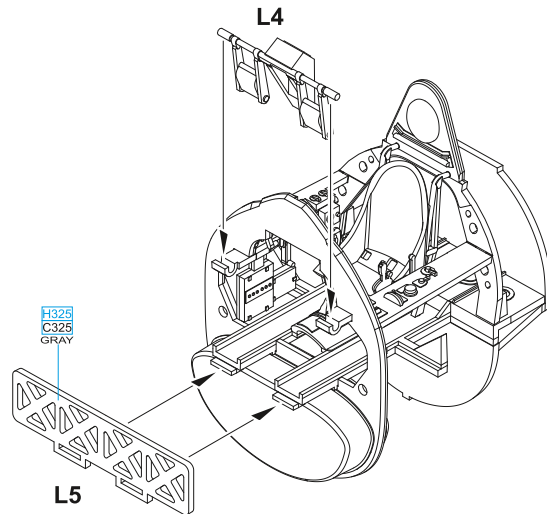

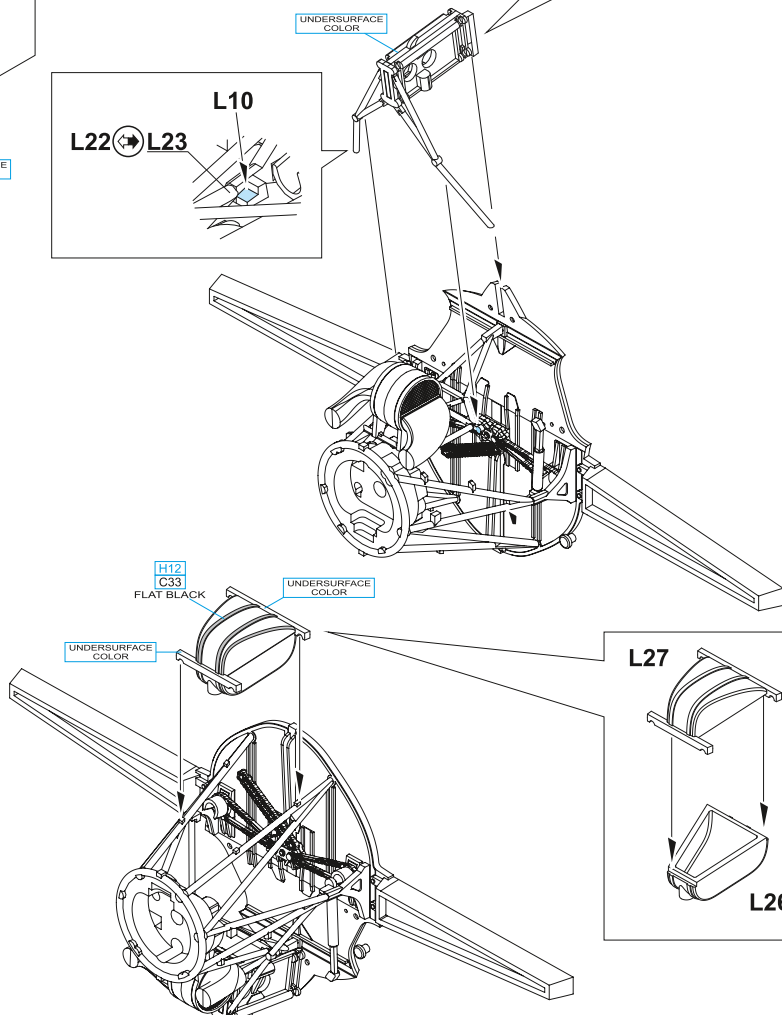
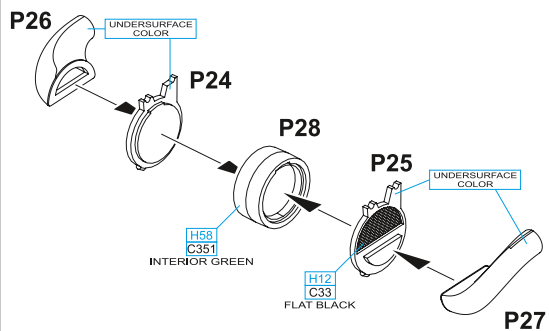
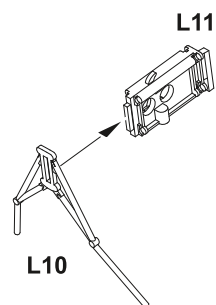
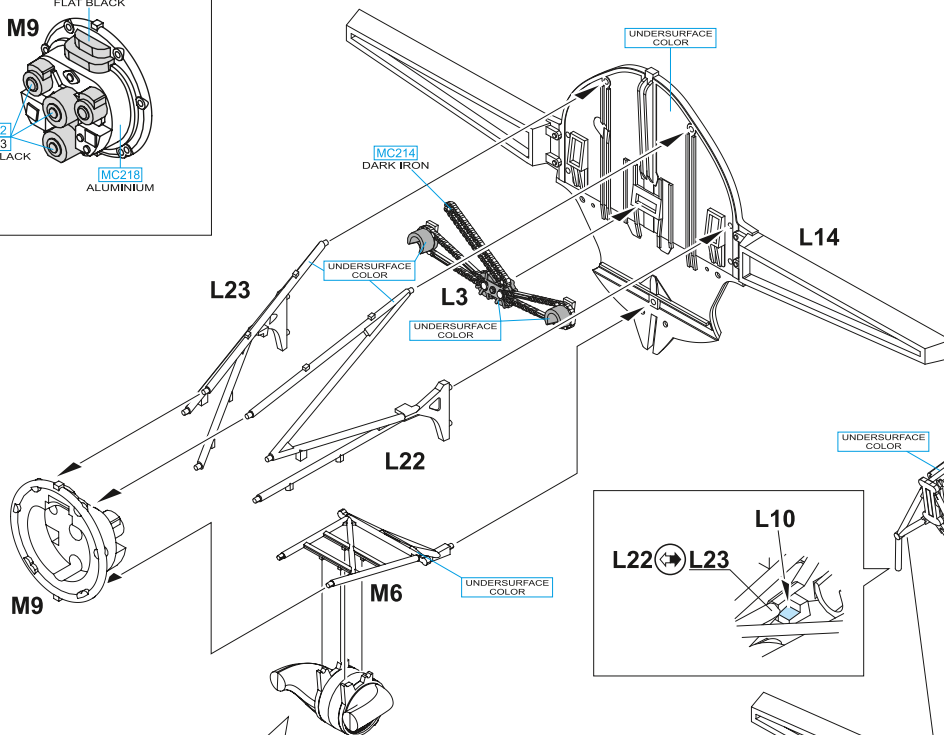
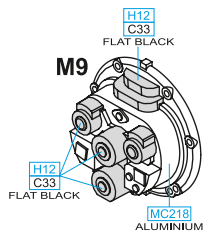
PE21 ? PE12

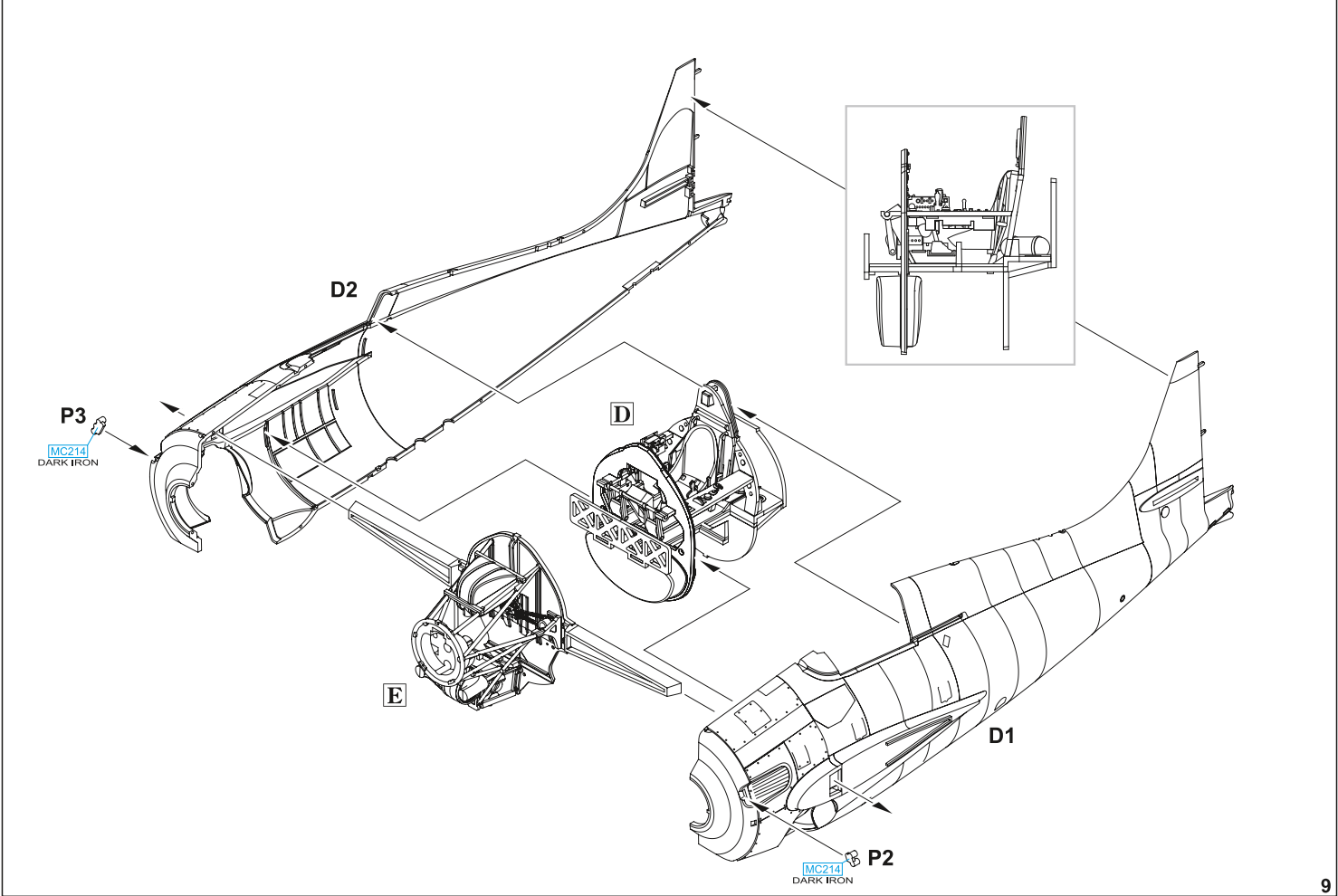
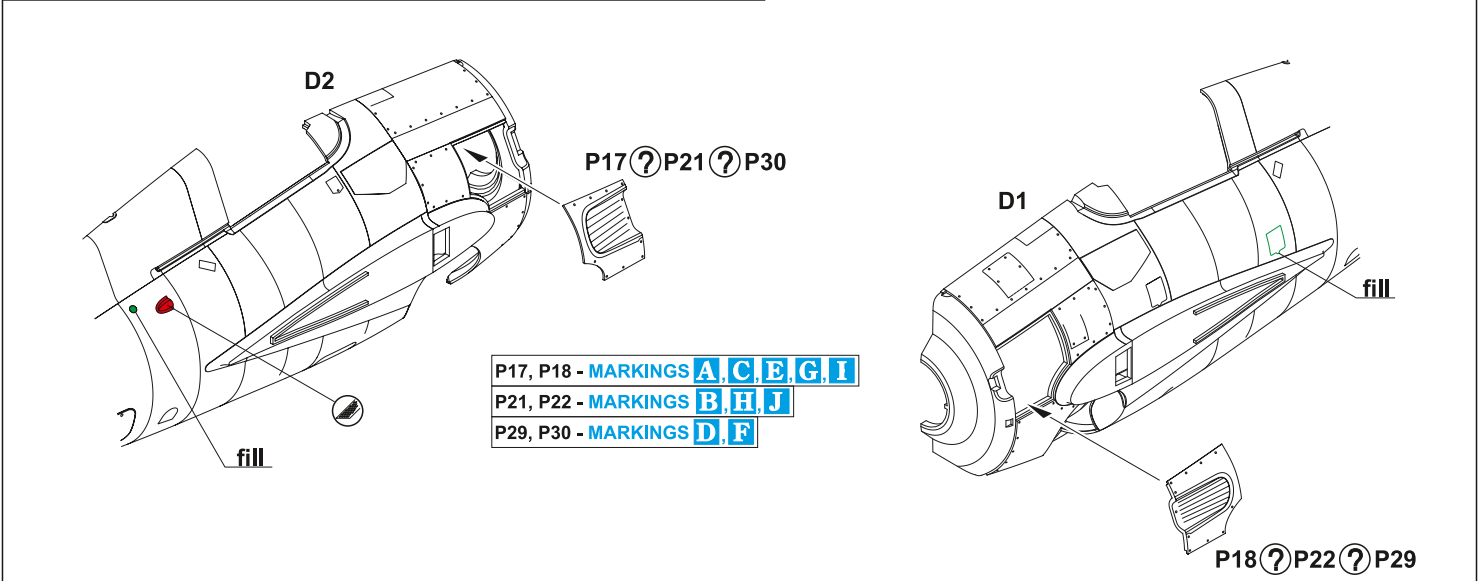
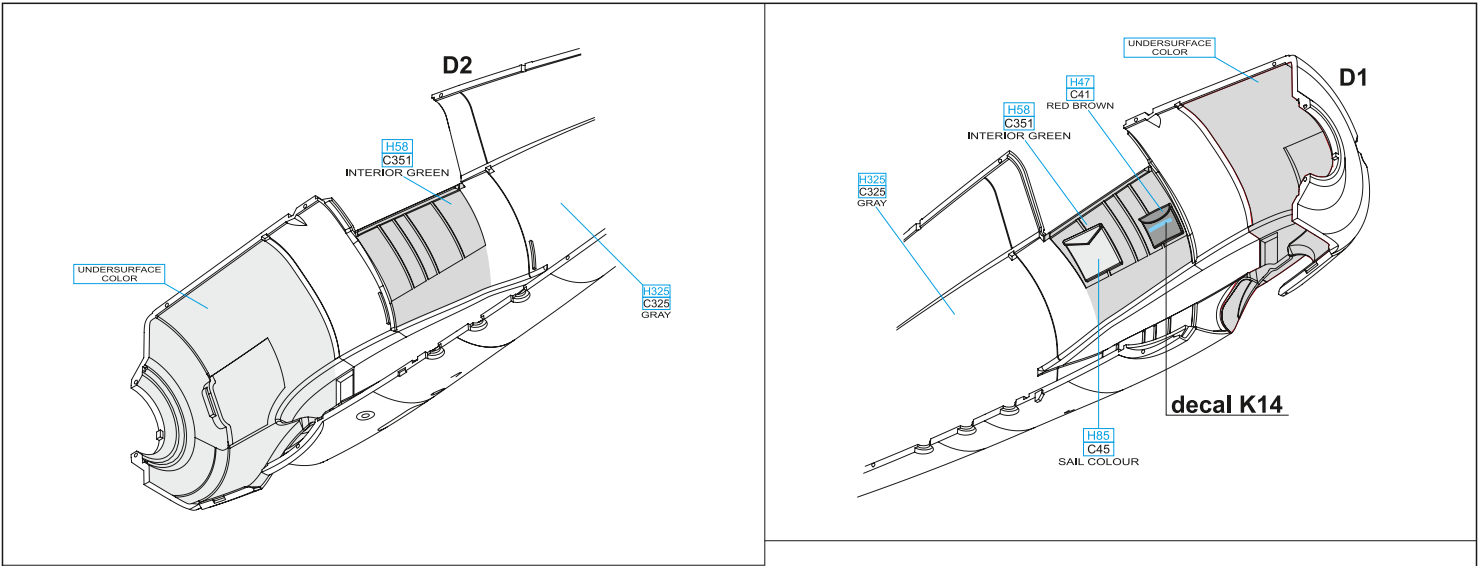

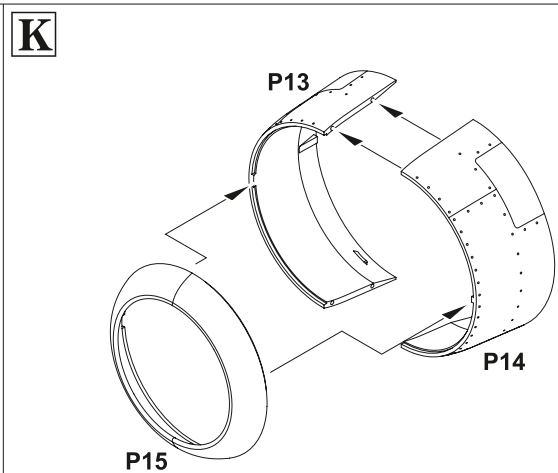
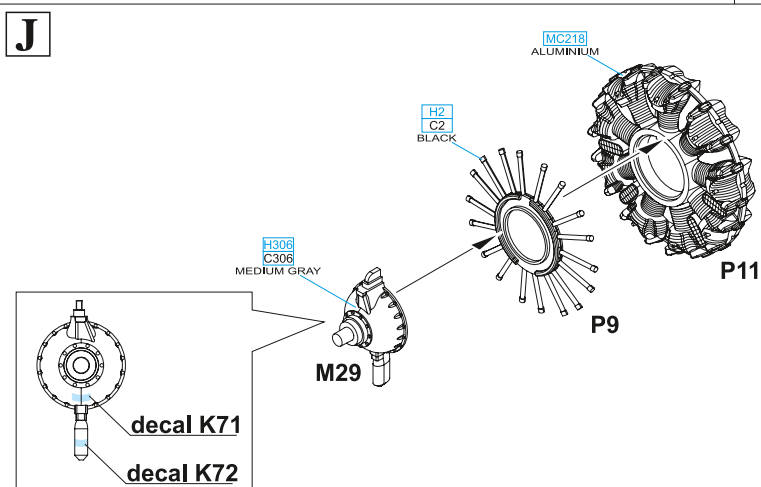
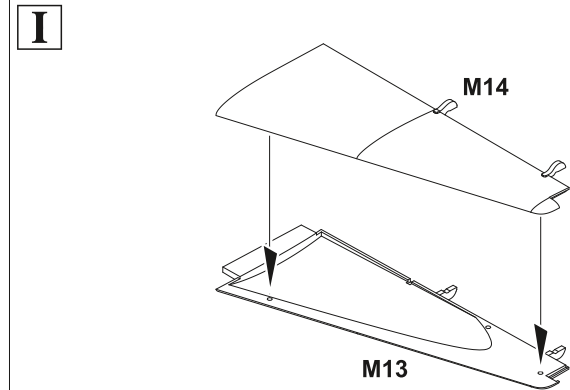
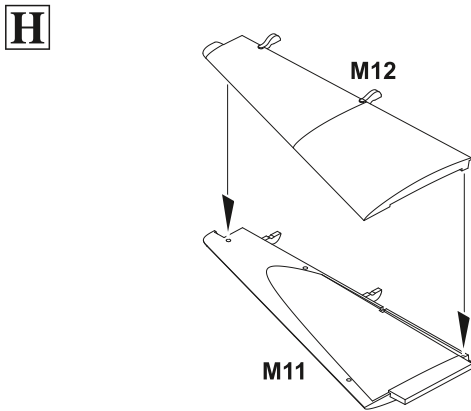
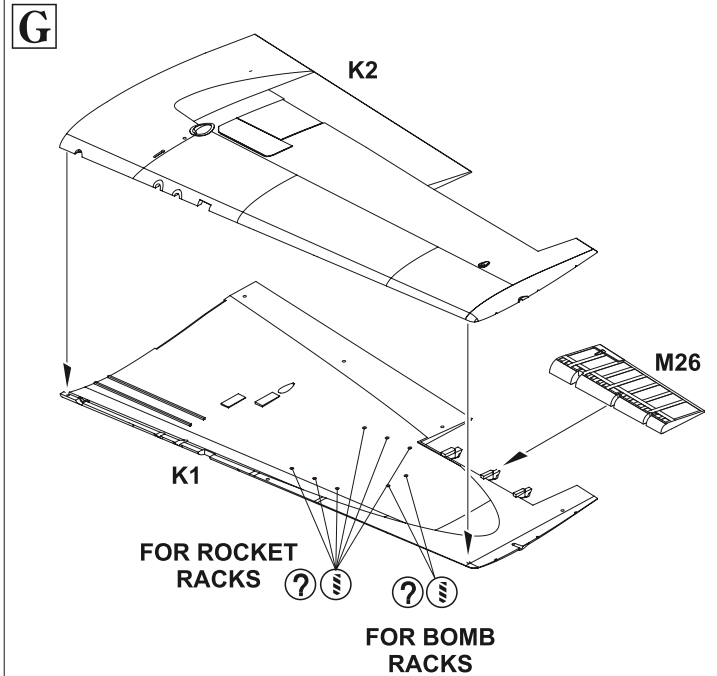
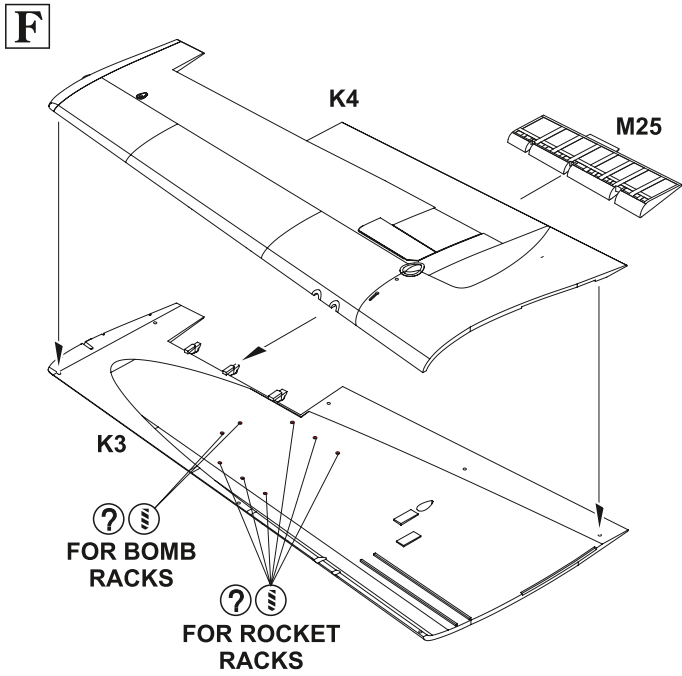
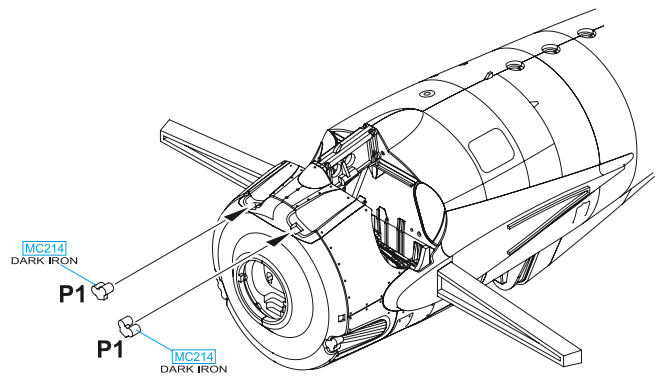
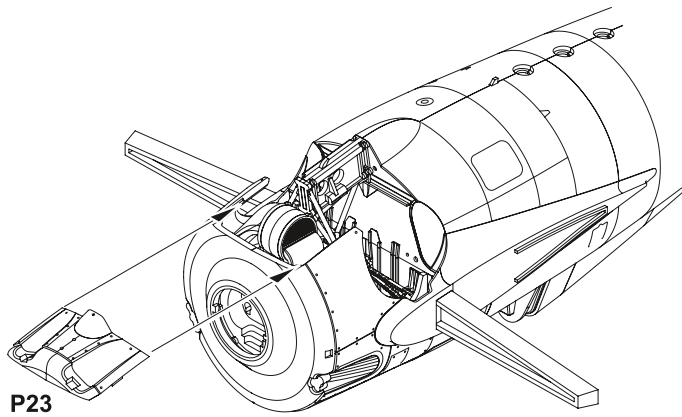
D

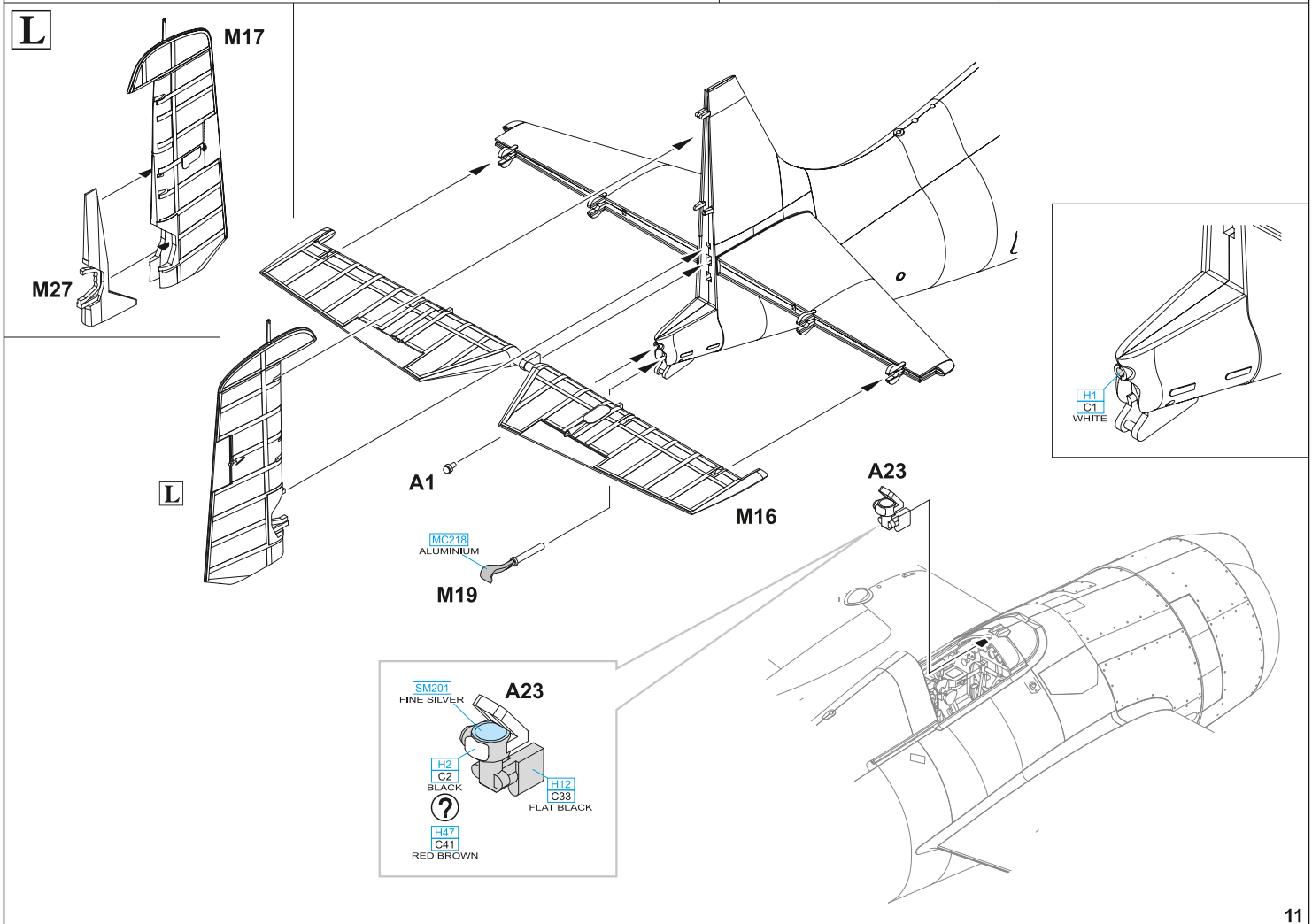
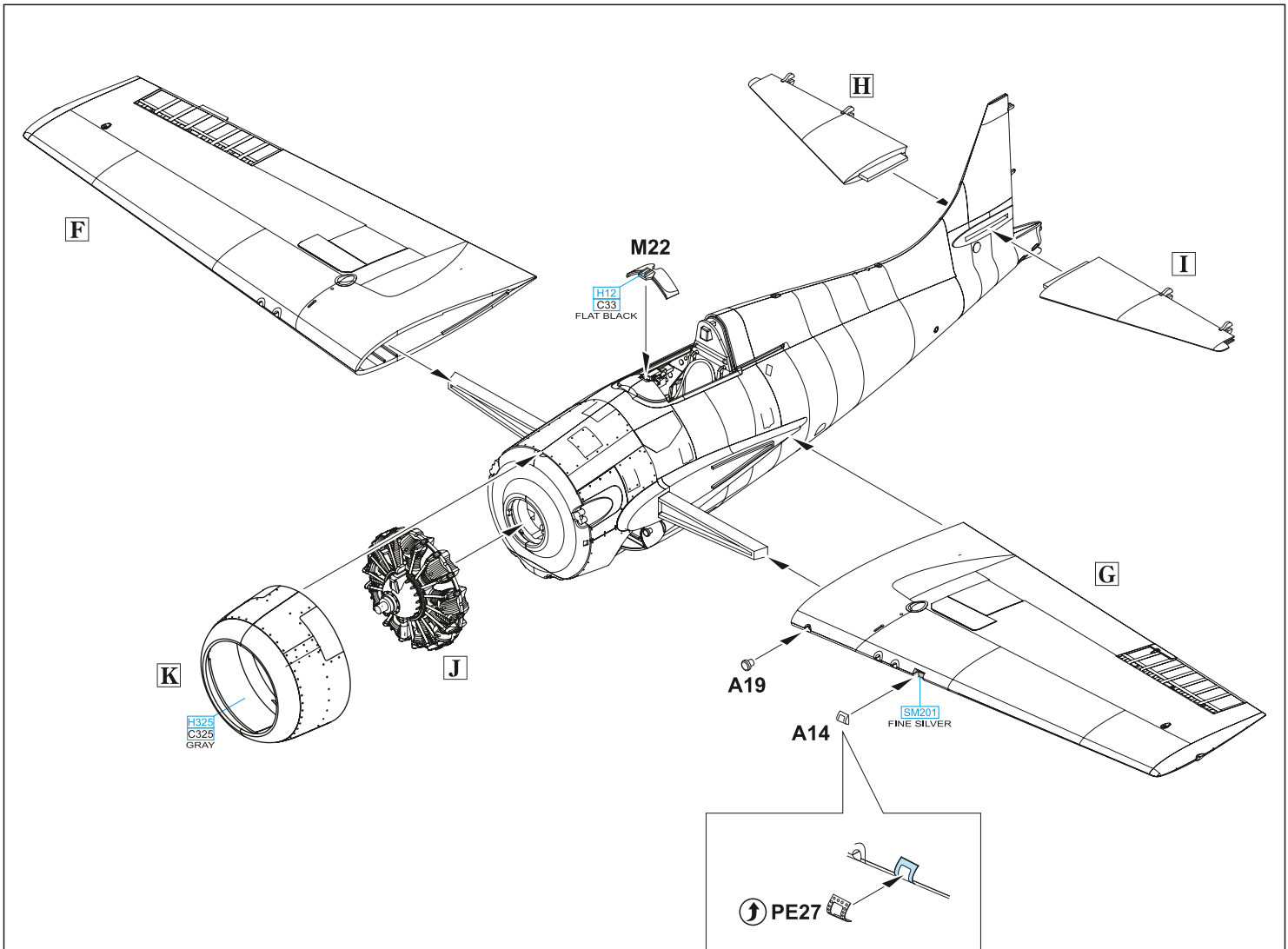

E

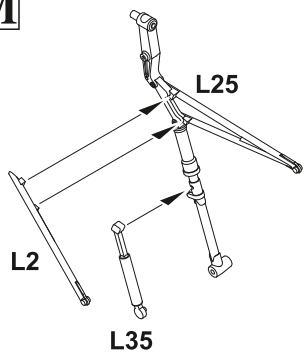

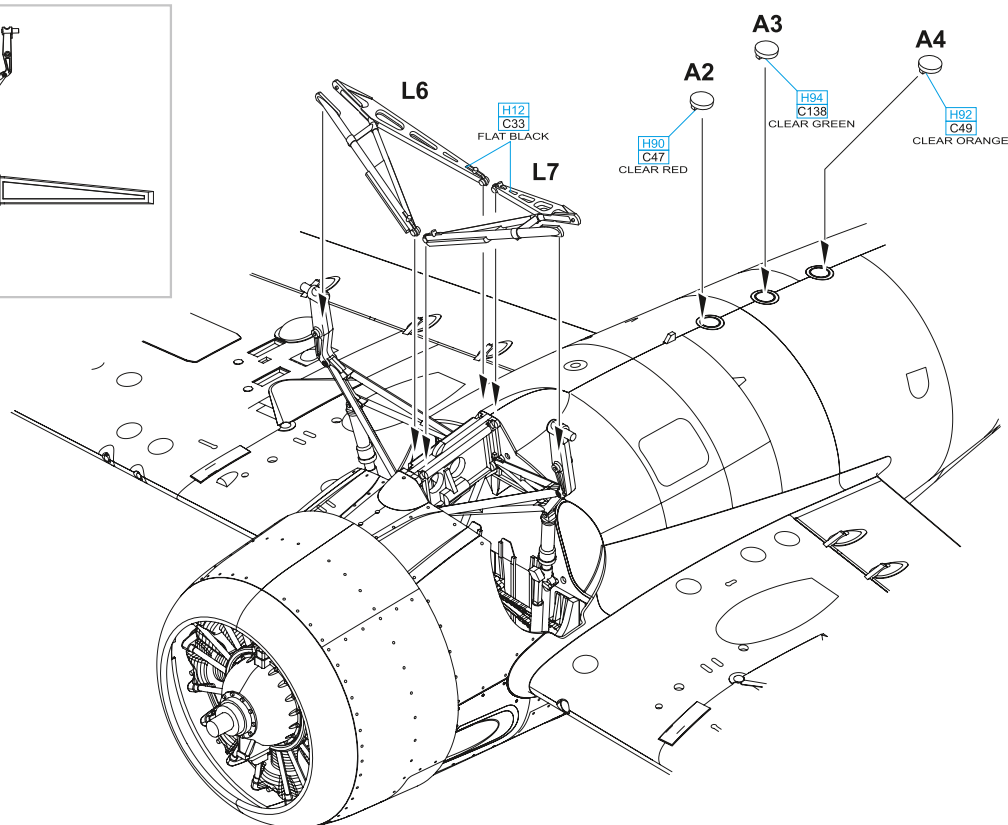
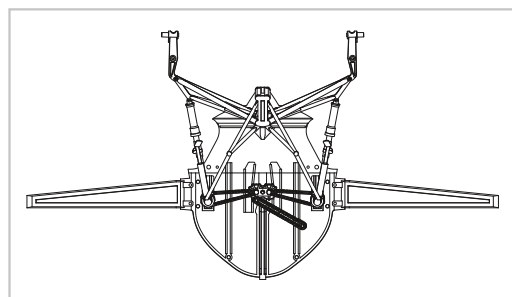
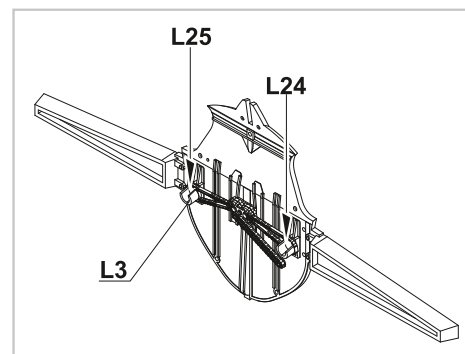
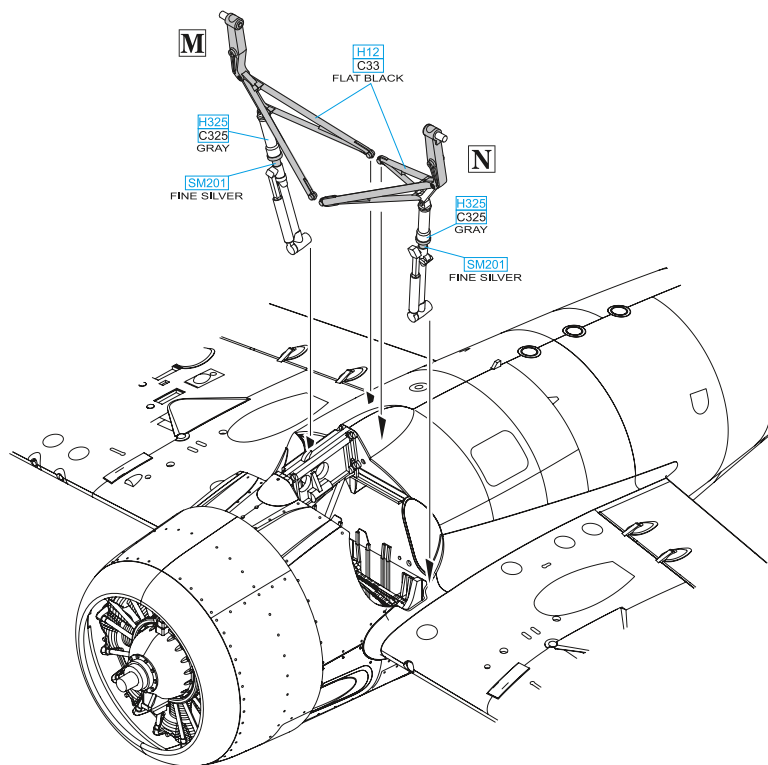
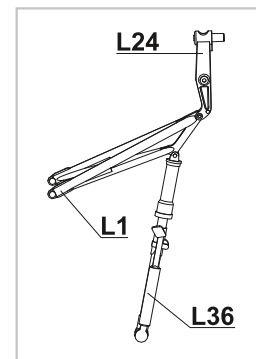
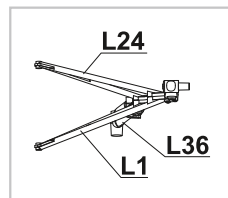
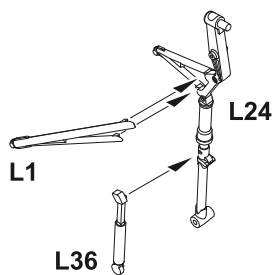

M

N

O

L8

H12
C33
FLAT BLACK

L17

P

L9

H12
C33
FLAT BLACK

L16

decals S22

M3

H77
C137
TIRE BLACK

H325
C325
GRAY

M32

M2

M33

M3 - MARKINGS

A B C D E F I

M2 - MARKINGS

G H J

Q

2 pcs.

L28

L38

L21

L29

H77
C137
TIRE BLACK

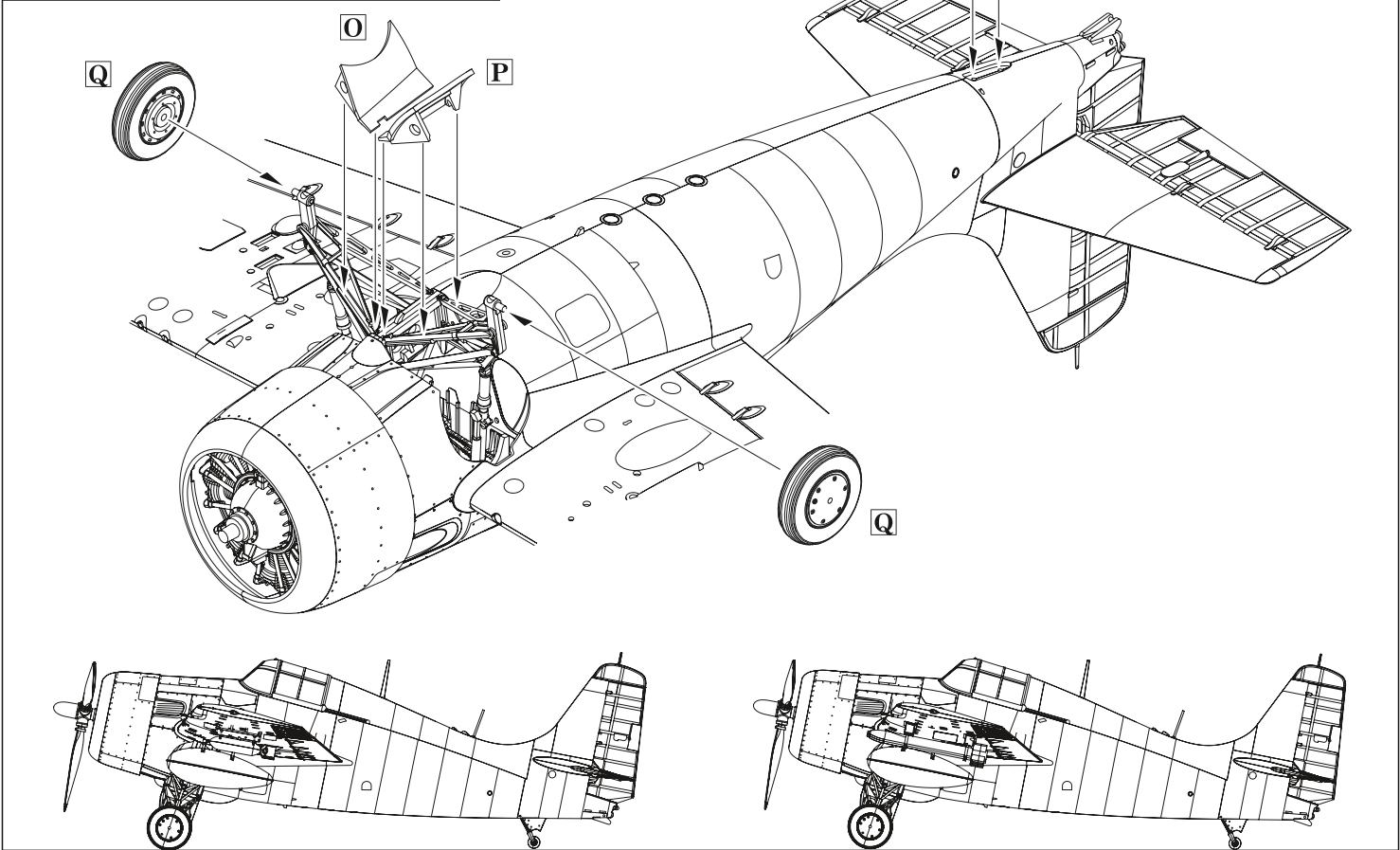
H12
C33
FLAT BLACK

L28 - MARKINGS

A B C D E F I

L38 - MARKINGS

G H J

L21 2 pcs.

L21 2 pcs.

A4

A2 A3

A19

A14

LIQUID MASK

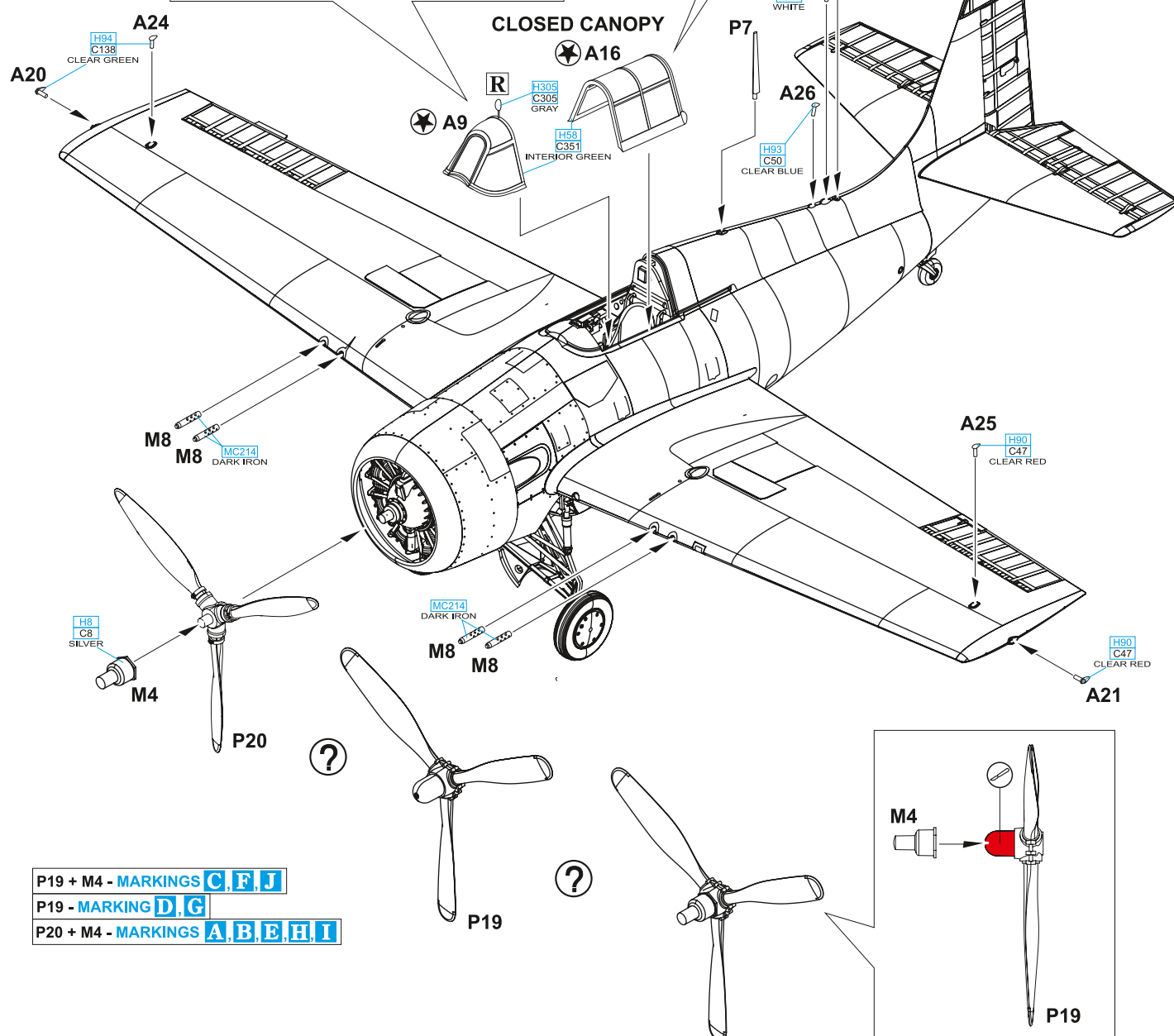
LIQUID MASK

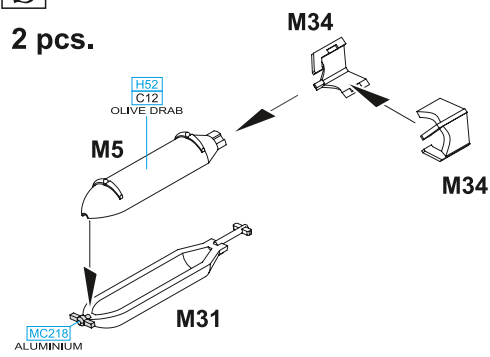
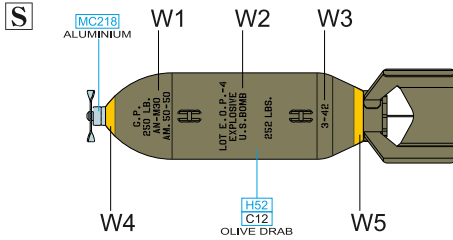
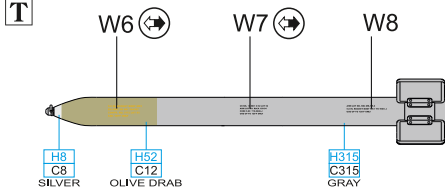
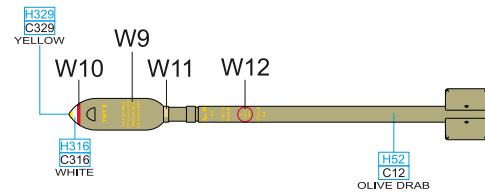
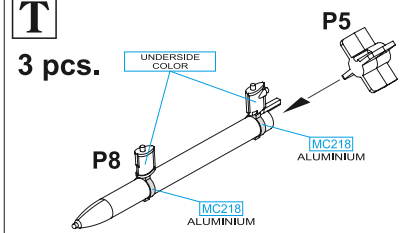
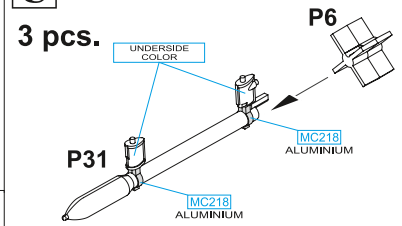
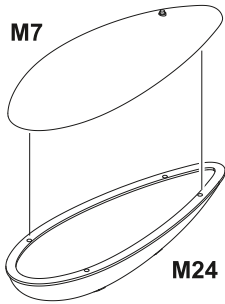
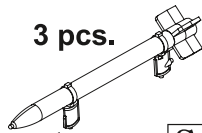
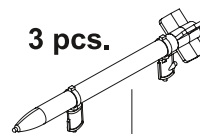
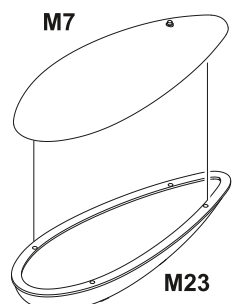
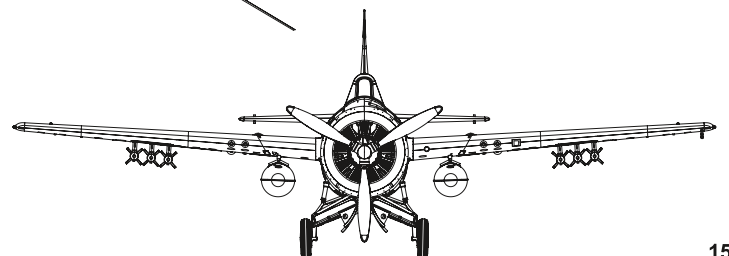
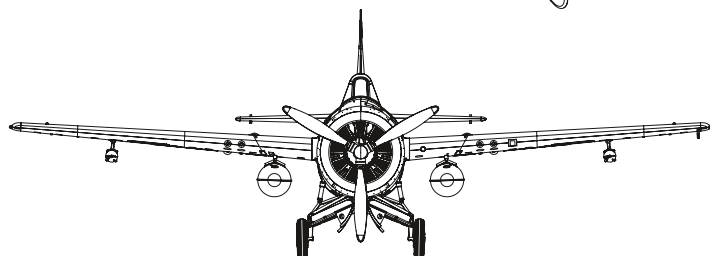
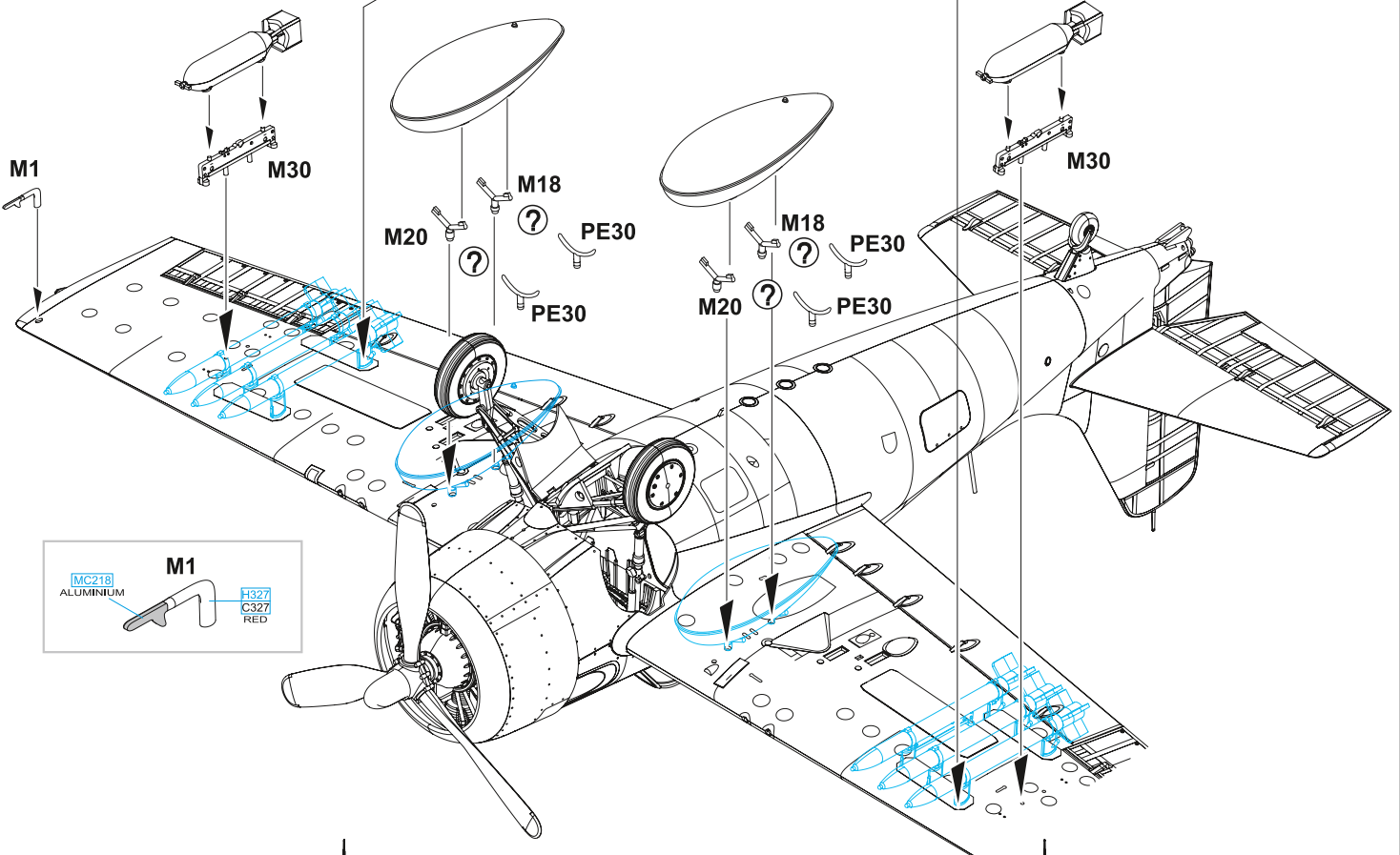
A15

A16

A9

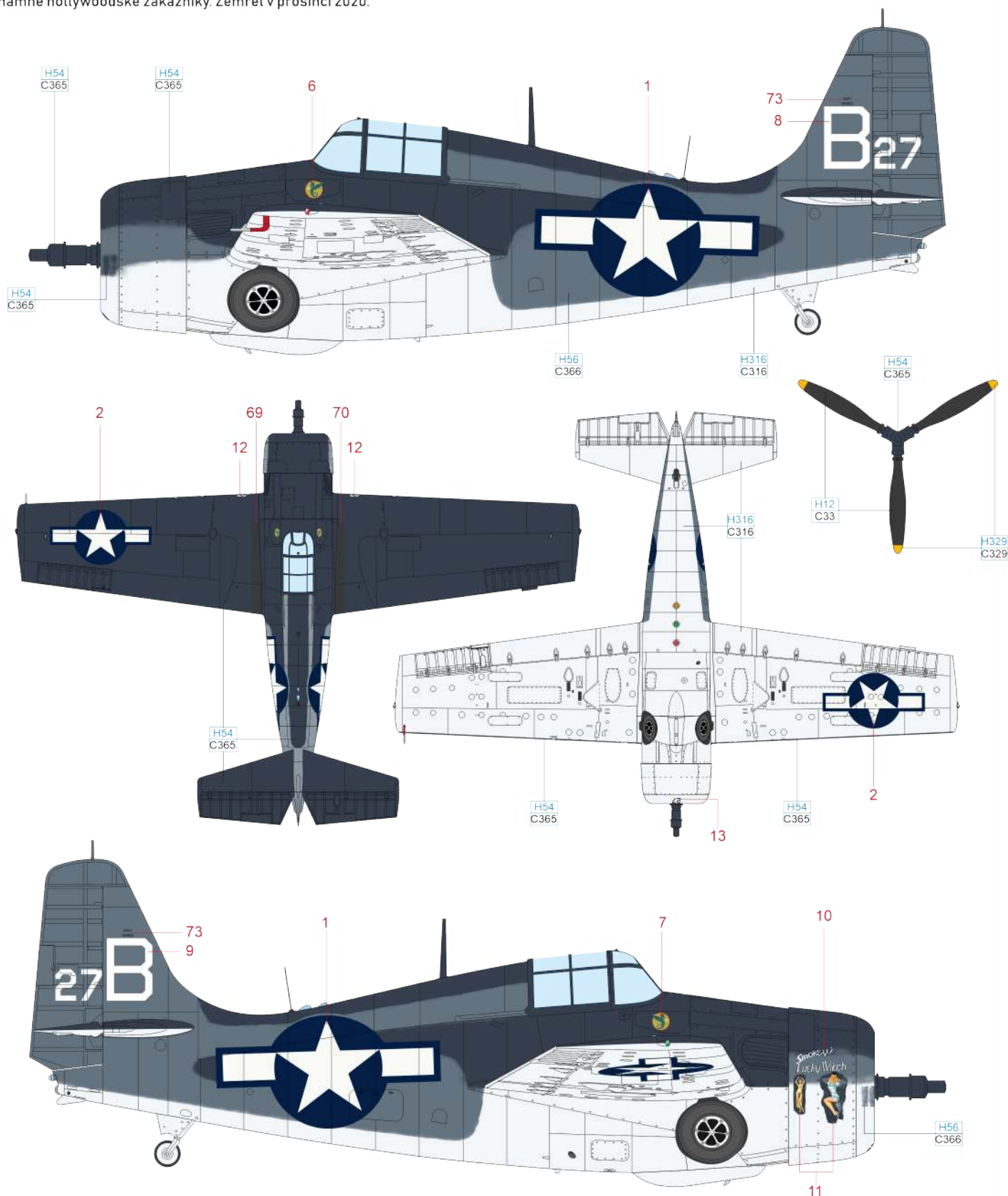
LIQUID MASK

S**2 pcs.****S****T****U****T****3 pcs.****U****MARKING J ONLY****3 pcs.****M7****3 pcs.****3 pcs.****M7****M1**

A Ens. Darrell C. Bennett, VC-10, USS Gambier Bay (CVE-73), srpen 1944

VC-10 byla založena 23. září 1943, přijala název Mallards (divoké kachny) a od 5. dubna sloužila jako součást operační skupiny letadlové lodi USS Gambier Bay (CVE-73). Po jejím potopení v bitvě u Samar 25. října operovala jednotka z letišť na Leyte. V lednu 1945 byla VC-10 obnovena a připravována pro další nasazení, ale k tomu už nedošlo a na konci války byla deaktivována. Ens. Darrell Bennett se narodil ve městě Hamburg, Iowa, 30. března 1924 a do námořnictva vstoupil coby letecký kadet 1. října 1943. O deset měsíců později byl vyslán na svou první operační túru s VC-10 na palubě USS Gambier Bay (CVE-73). V den svého příchodu k jednotce se nechal vyfotografovat před Wildcatem FM-2 s malbou dvou dívek na levé straně motorového krytu. První z nich byla vytvořena podle malby nazvané Patriotic Gal od slavného Antonia Vargase. Kdo nechal obě dívky na letoun namalovat, není známo. Kresby již nesly známky úpravy a opotřebení. Je možné, že k nim a nápisu Lucky Witch nechal Bennett připsat pouze „Smokey's“ podle své přezdívky. S VC-10 absolvoval heroické boje během bitvy v zálivu Leyte a u ostrova Samar jen tak tak unikl tomu, aby šel ke dnu i s USS Gambier Bay (CVE-73), kterou rozstřílely japonské křižníky. Bennett válku přežil a po ní u námořnictva zůstal. Bojově létal ještě v Koreji a poté se věnoval výcviku nováčků. V další kariéře to dotáhl až na velitele letectva flotily v Miramaru (Fleet Air Miramar). V roce 1965 námořnictvo opustil a létal jako soukromý pilot, často pro významné hollywoodské zákazníky. Zemřel v prosinci 2020.

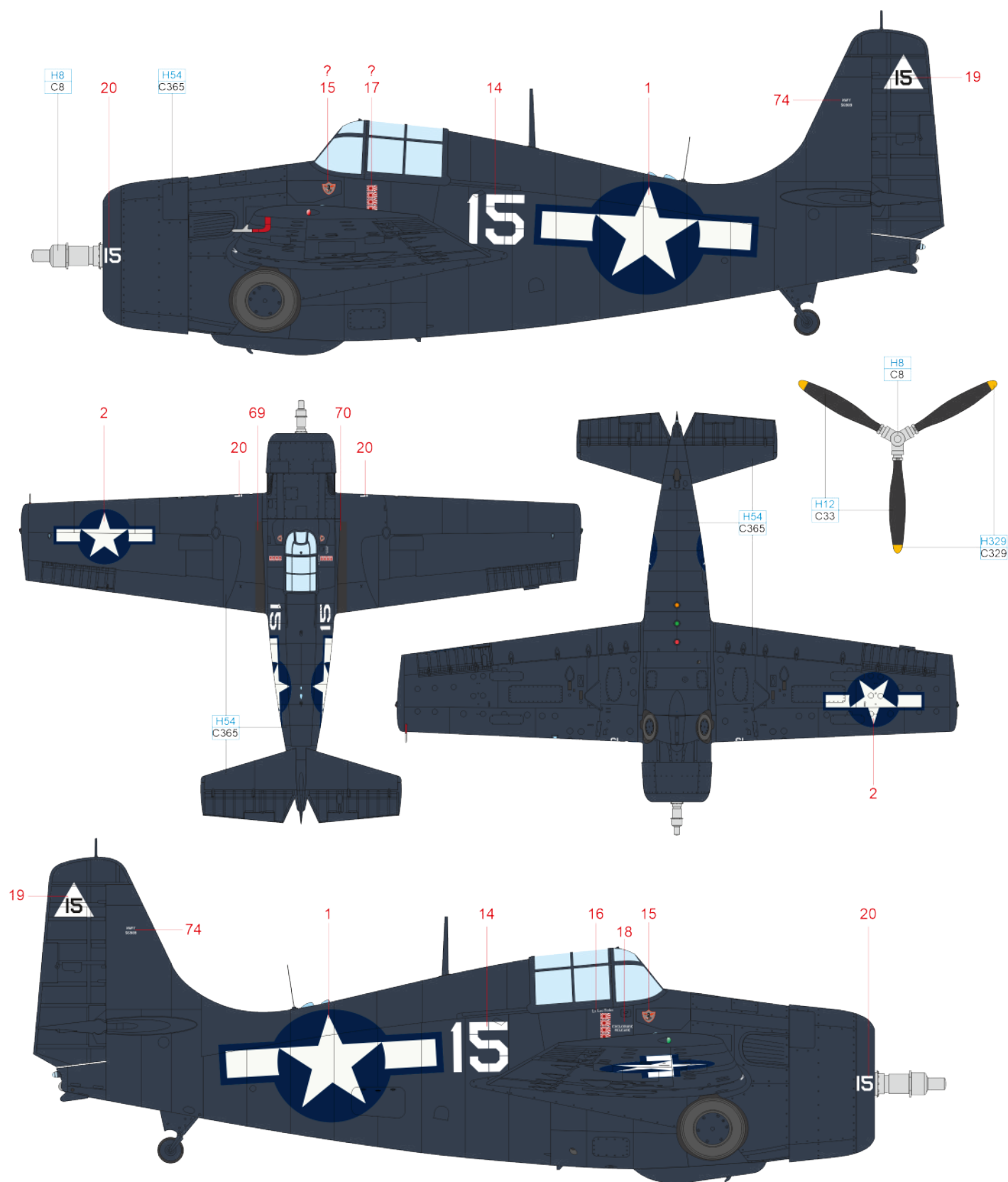

NAVY BLUE	H54	INTERMEDIATE BLUE	H56	WHITE	H316	YELLOW	H329	FLAT BLACK	H12
C365	C365	C366	C316	C329	C33				

eduard

B Lt. Leopold M. Ferko, VC-4, USS White Plains (CVE-66), listopad 1944

Leopold Martin Ferko se narodil slovenským rodičům 29. ledna 1915 v Great Falls, Montana. Získal bakalářský titul na Stanford University, kde byl také hvězdou tamního týmu amerického fotbalu. Poté vyučoval matematiku a angličtinu na San Francisco High School a také trénoval fotbalový tým, než se 3. února upsal námořnictvu a zahájil letecký výcvik. Na základně Corpus Christi v Texasu pak pokračoval jako instruktor, než byl v červnu 1943 převelen na Pearl Harbor, kde se nalodil s VC-4 na USS White Plains (CVE-66). Jednotka sestávala z 16 FM-2 a 12 TBM Avenger. Během tří dnů bitvy o záliv Leyte dosáhl všech svých pěti sestřelů, ale nechybělo mnoho a první dva mohly být i jeho poslední. Poté, co sestřelil dva Oscary byl totiž sám napaden a jeho „Wilder Wildcat“ dostával jeden zásah za druhým, než útočícího nepřítele sestřelil Ens. Pool. Ferko pak musel kvůli poškozené výškovce nouzově přistát na Taclobanu, kde byl letoun opraven a mohl se vrátit včas, aby dosáhl dalších tří sestřelů. Leopold Ferko odešel od námořnictva v hodnosti Lieutenant Commander a zemřel 16. května 1992 v San Franciscu. Tento FM-2 byl druhým strojem, který používal a symboly sestřelů měl pravděpodobně jen na pravé straně. Obtisky ale nabízejí i možnost umístění symbolů na levou stranu.

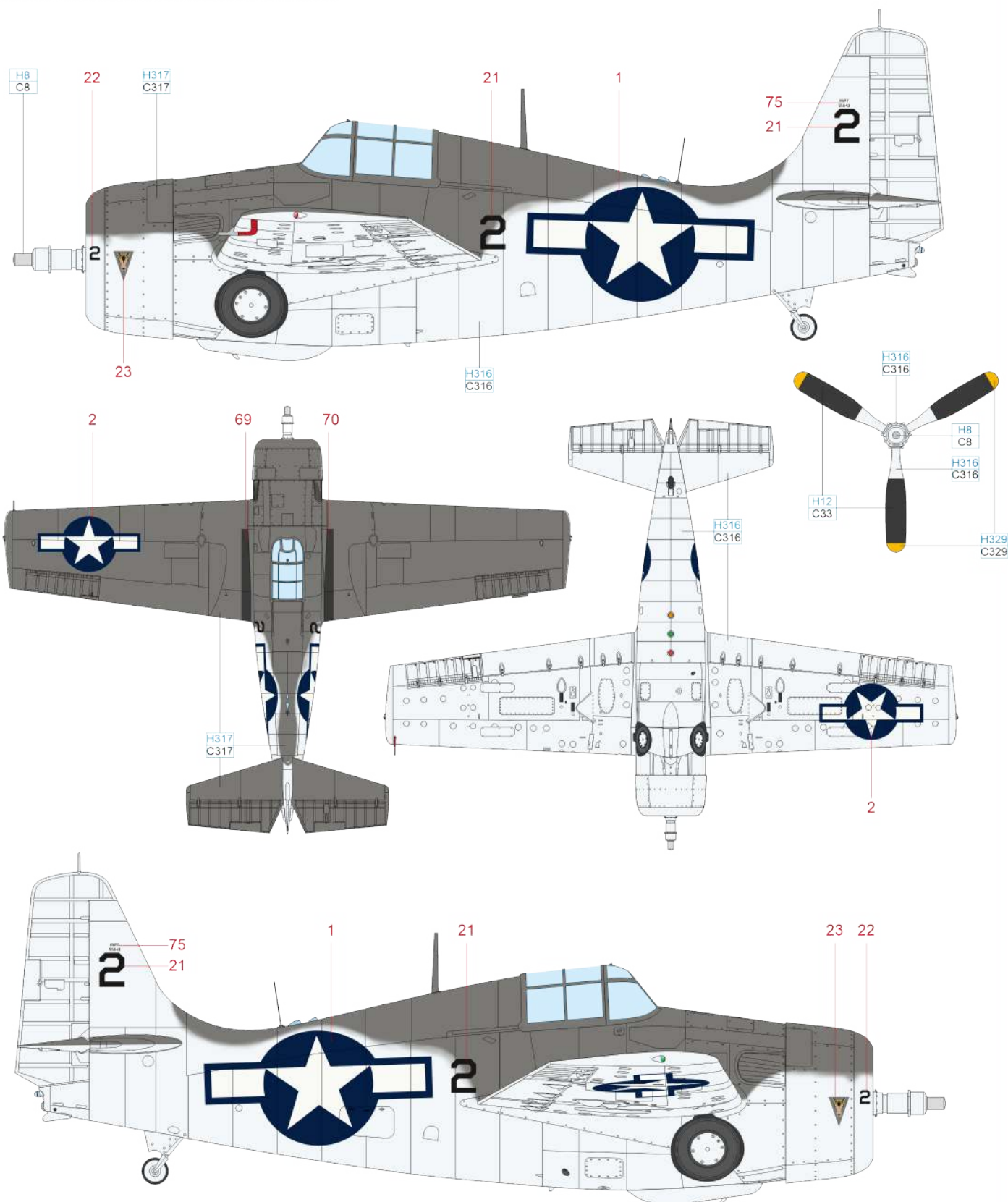

NAVY BLUE H54 C365 YELLOW H329 C329 FLAT BLACK H12 C33 SILVER H8 C8

eduard

C BuNo. 55643, VC-69, USS Guadalcanal (CVE-60), jaro/léto 1944

Wildcaty FM-2 hrály významnou roli na atlantickém válčišti, kde leželo těžiště jejich činnosti v podpoře protiponorkového boje. Německé ponorky byly hlavní hrozbou pro zásobovací konvoje, které dodávaly z USA do Evropy cenný válečný i jiný materiál a přisouvaly také lidské zdroje. Kombinované squadrony, určené pro působení z malých eskortních letadlových lodí třídy Casablanca, měly ve výzbroji torpédové TBM Avenger a stíhací FM-2 Wildcat, které pro své menší rozměry lépe odpovídaly stísněným poměrům na palubách než mohutné Hellcaty. USS Guadalcanal (CVE-60) byla přestavěna z nákladní lodě Astrolabe Bay a službu zahájila v září 1943. Během své první plavby zneškodnila tři ponorky, při druhé nejprve dvě zničila a poté se skupině Task Group 22.3, kterou vedla, podařilo zajmout jen lehce poškozenou německou ponorku. Na podzim vystřídala VC-8 na její palubě VC-69. Ta byla aktivována 1. července 1943 a od května 1944 do července působila z paluby USS Bogue (CVE-9). Během této plavby si její piloti připsali 24. června zničení japonské ponorky I-52, která byla na tajné misi do Němci okupovaného Lorientu ve Francii. Na palubě USS Guadalcanal (CVE-60) již žádný podobný úspěch tato squadrona nezaznamenala a 22. června 1945 byla deaktivována. Její FM-2 nesly pozdější atlantické zbarvení v kombinaci šedé Dark Gull Gray a bílé barvy. Vnitřní část vrtulových listů byla zbarvena bíle, aby světlý disk maskoval tmavý otvor v přídi. Znakem jednotky byla hlava vlka s leteckými brýlemi; letouny VC-69 jej nesly po obou stranách příde.

GRAY	H317	WHITE	H316	YELLOW	H329	FLAT BLACK	H12	SILVER	H8
	C317		C316		C329		C33		C8

eduard

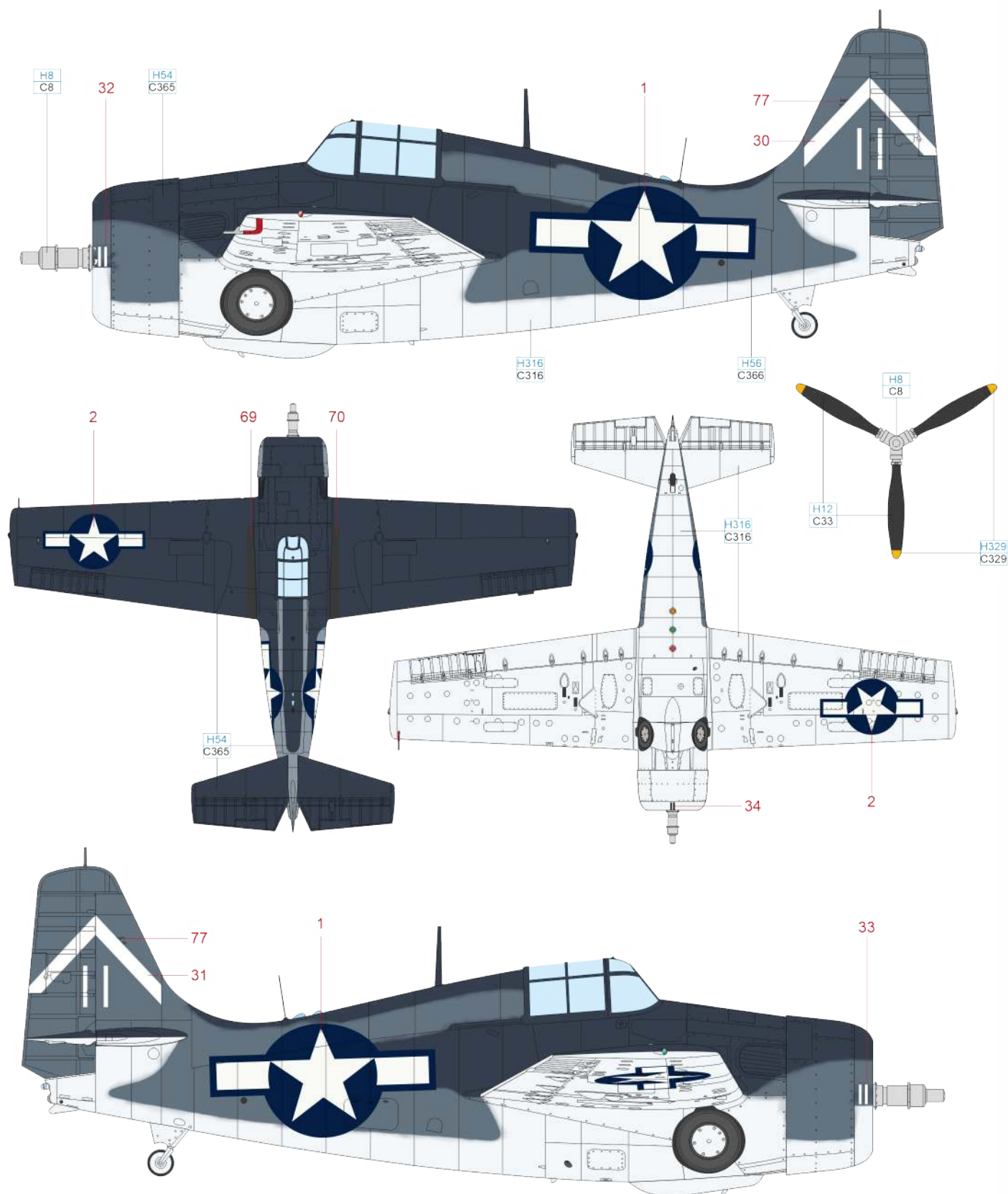
D BuNo. 74626, Lt(jg) Harry N. O'Connor, VC-8, USS Nehenta Bay (CVE-74), srpen 1945

Kombinovaná squadrona VC-8 působila na palubě letadlové lodi USS Nehenta Bay (CVE-74) v období od května do září 1945. Předtím působila z palub USS Mission Bay (CVE-59) a USS Guadalcanal (CVE-60). S USS Nehenta Bay (CVE-74) opustila atlantické bojiště a přesunula se do Pacifiku. USS Nehenta Bay (CVE-74) v této oblasti působila od června 1944, kdy se připojila s TF-51 na palubě k útočným operacím proti Marianám. Následně od srpna 1944 do ledna 1945 doprovázela a chránila s VC-11 na palubě tankery určené k doplňování paliva na moři, což umožňovalo efektivnější využívání námořních sil. Do USA se vrátila 19. února 1945 k opravám v San Diegu a 9. května, již s VC-8 na palubě, přibyla do Ulithi, kde se jako součást Task Unit 52.1 připravovala k útokům na Okinawu. Od konce června až do začátku srpna pak opět chránila tankery a po ukončení bojů zakotvila 24. září v Pearl Harboru, kde byla 8. října VC-8 deaktivována. Tento letoun s Lt(jg) O'Connorem v kokpitu havaroval 5. srpna při přistání, přičemž narazil do letounů na palubě. Zničený byly další dva FM-2 (BuNo. 75081 a 74508). Letouny nesly identifikační označení příslušnosti k letadlové lodi a Task Unit, tedy bílá pole na balančních křídélkách (mírně přesahující do křídla) bílou záď pod vodorovnými ocasními plochami a zdvojené žluté pruhy na křídle a na trupu před VOP.

E VC-80, USS Manila Bay (CVE-61), podzim 1944

Composite Squadron VC-80 byla založena 16. prosince 1943 a po naložení na USS Manila Bay (CVE-61) se účastnila bitev o Leyte a Luzon. Loď působila během bitvy u Leyte jako součást Task Group TG 77.4.2 (volací znak Taffy 2) Rear Adm. Felix B. Stumpa a VC-80 výrazně přispěla k úspěchu amerických sil v největší námořní bitvě v dějinách. Během bojů v zálivu Lingayen pak byla 5. ledna v 17.50 hod zasažena útokem kamikaze, který poničil její radarové a komunikační zařízení, způsobil požár a hlavně stál život 14 mužů. S nastalým požárem si hasiči rychle poradili a zhruba o 24 hodin později již letouny VC-80 zahájily z její paluby omezené operace. Zobrazený letoun nesl typické třibarevné pacifické zbarvení, marking doplňoval symbol přidělený jednotkám operujícím z USS Manila Bay (CVE-61), tedy obrácené bílé V na směrové ocasní ploše.

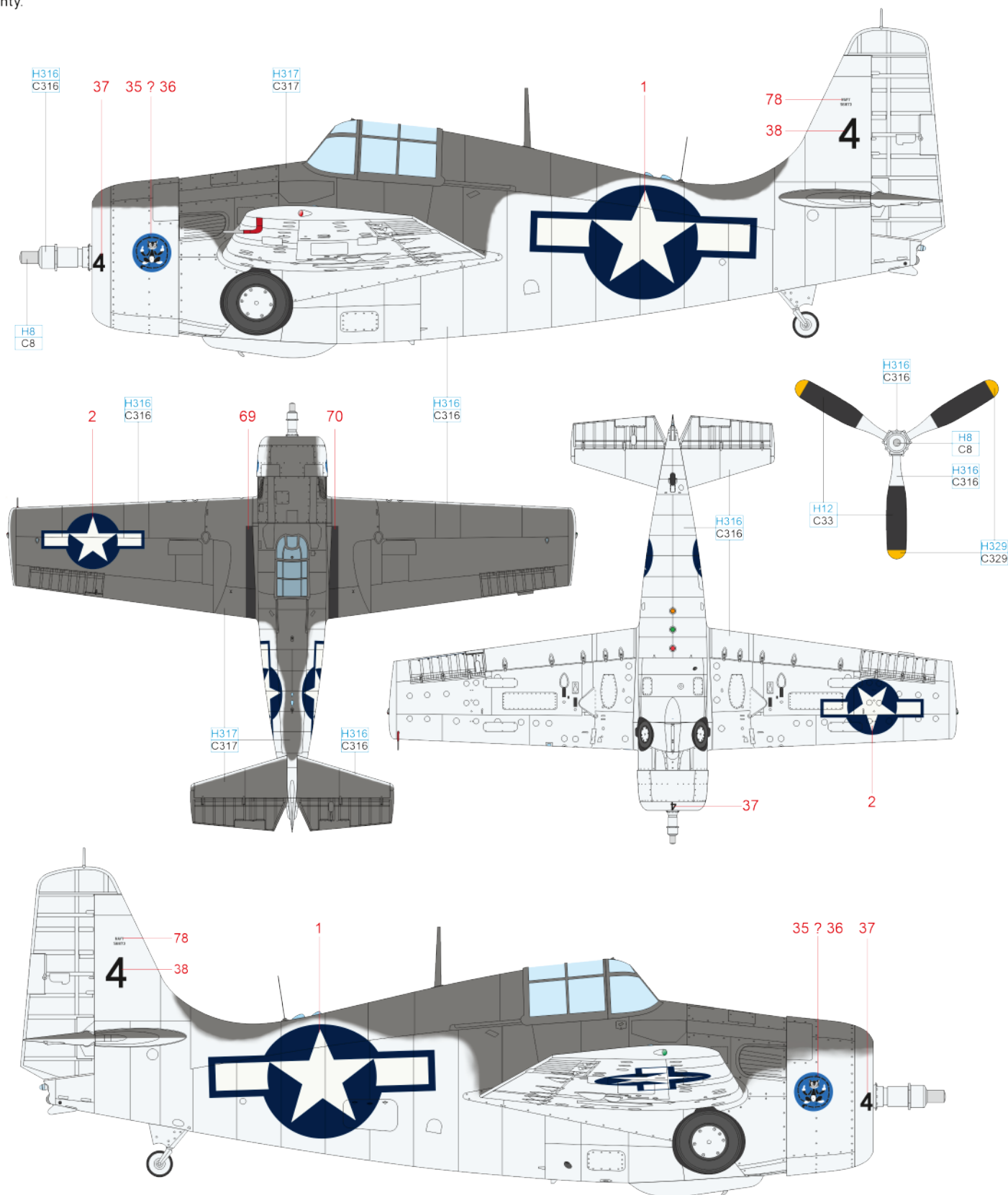

NAVY BLUE	H54	INTERMEDIATE BLUE	H56	WHITE	H316	YELLOW	H329	FLAT BLACK	H12	SILVER	H8
	C365		C366		C316		C329		C33		C8

eduard

F Lt. O'Neill, VC-13, USS Tripoli (CVE-64), březen 1944

VC-13 byla založena 3. ledna 1944 a 16. února toho roku se nalodila na novou eskortní letadlovou loď USS Tripoli (CVE-64). Tu postihl požár krátce po první kontrolní plavbě, když acetylenový hořák zapálil palivo, které bylo neúmyslně vypuštěno do vody na pravoboku přídě. Při požáru zahynuli dva námořníci. Po opravě a nalodění VC-13 vyplula USS Tripoli (CVE-64) ze San Diego 31. ledna do svého nového přístavu v Norfolk, Virginia. Tam dorazila 16. února a ke své první misi vyplula 15. března jako vlajková loď Task Group 21.15. Skupina hlídkovala západně od Kapverd a narušovala tankování německých ponorek. Dne 19. dubna spatřila osádka Avengeru německou U-513 očekávající na hladině svou „Milchkuh“ (ponorku určenou k doplňování paliva). Následné útoky byly neúspěšné a ponorce se podařilo uniknout. VC-13 se tak vrátila z plavby bez úspěchu a 29. dubna ji na palubě vystřídala VC-6. Novým působištěm VC-13 se stala USS Anzio (CVE-57) (dříve USS Coral Sea), na kterou se squadrona nalodila 22. března 1945, aby se zapojila do podpory invaze na Okinawu. Zobrazený letoun spadá do období atlantické mise. Lt. O'Neill se s tímto FM-2 nechal vyfotografovat, nebyl však zřejmě jeho osobním strojem. Zajímavé je netypické přetažení bílé barvy přes náběžné hrany křídla a horizontálního stabilizátoru až na vrchní plochy. Po obou stranách motorového krytu byl namalován znak squadrony, černý kocour s předními tlapkami v neslušném gestu... Pozadí znaku mohlo být modré, nebo šedé. Obtisky nabízejí obě varianty.

GRAY	H317 C317	WHITE	H316 C316	YELLOW	H329 C329	FLAT BLACK	H12 C33	SILVER	H8 C8
------	--------------	-------	--------------	--------	--------------	------------	------------	--------	----------

G

VC-93 byla založena 23. února 1944 a od 14. října toho roku procházela jako první jednotka výcvikem na palubě USS Matanikau. Tato loď v následujících měsících až do června 1945 vycvičila při plavbách podél kalifornského pobřeží na 1332 pilotů. VC-93 vystřídala 10. března 1945 na palubě USS Petrof Bay (CVE-80) VC-76 a z Guamu, kde k výměně došlo, vyplula 21. března jako součást Task Unit 52.1.2 vstříc přípravám na bitvu o Okinawu. Piloti VC-93 podporovali námořní pěchotu nejprve při dobývání souostroví Kerama a Keise Shima a poté při hlavní operaci na Okinawě. Od 13. dubna se pak piloti zaměřili na neutralizaci japonských letišť na souostroví Sakishima, odkud vzletali piloti kamikaze. Až do konce své mise 26. května zničili piloti VC-93 mnoho nepřátelských letounů na zemi a 17 jich sestřelili. Dva z těchto sestřelů si na své konto připsal Lt(jg) Robert Sullivan. Ke své další misi vyplula VC-93 na palubě USS Steamer Bay (CVE-87) 10. června 1945 a jako součást 3. flotily pomáhala od 14. června při neutralizaci japonských letišť v souostroví Sakishima Gunto. Poté již následoval návrat do San Diego a konec války. Letouny VC-93 operující z paluby USS Petrof Bay (CVE-80) nesly rozlišovací symbol v podobě čtyřlístku na SOP a na pravé horní a levé spodní polovině křídla. Celomodré zbarvení doplnil na pravé straně pod kabinou fotograficky doložený symbol prvního Sullivanova sestřelu. Zda byl i na levoboku není jisté.

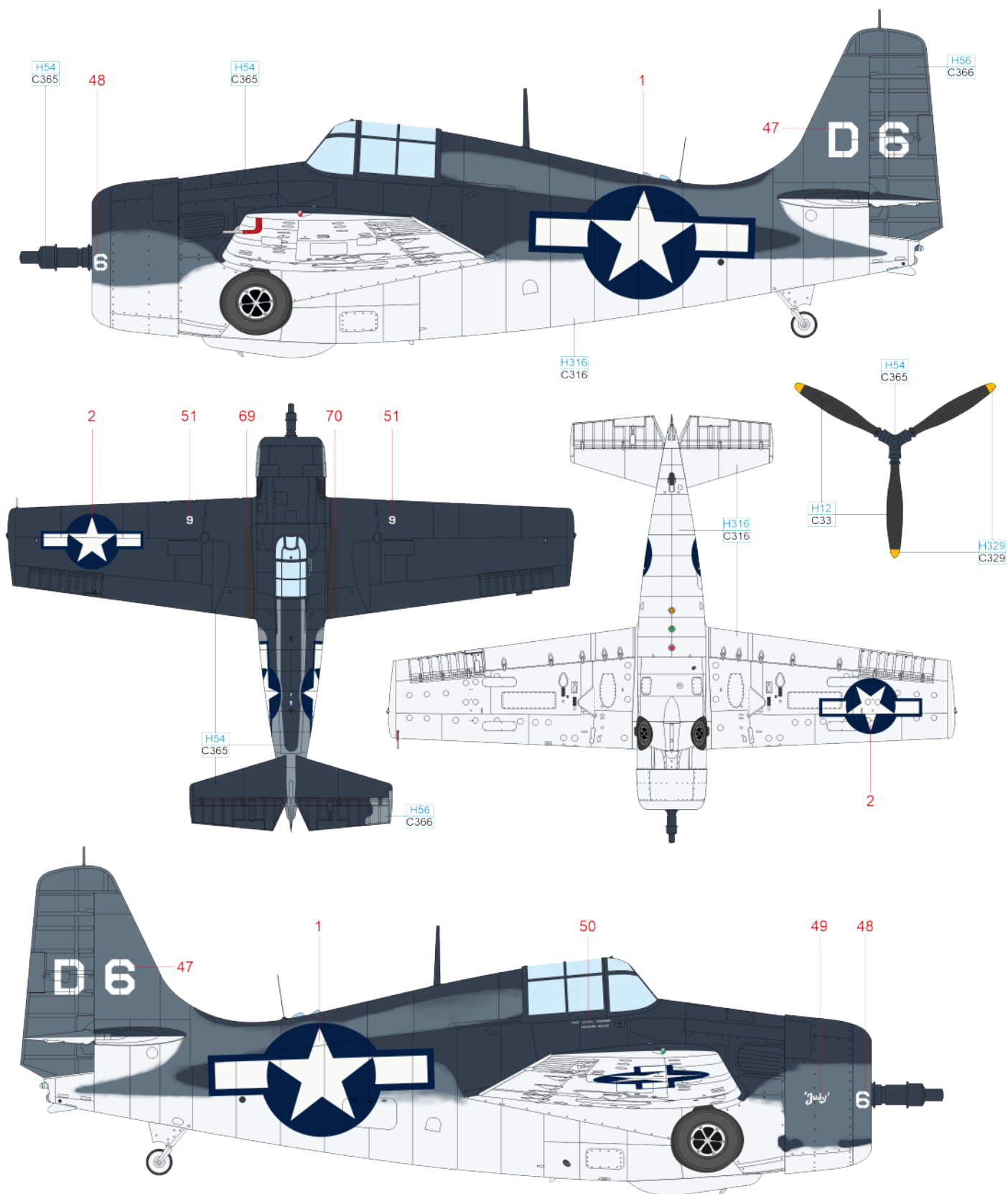

NAVY BLUE	H54 C365	YELLOW	H329 C329	FLAT BLACK	H12 C33	SILVER	H8 C8
-----------	-------------	--------	--------------	------------	------------	--------	----------

eduard

H VC-14, USS Hogatt Bay (CVE-75), listopad 1944

K založení kombinované squadrony VC-14 došlo 12. října 1943, zrušena byla 1. října 1945. Její historie je spojena výhradně s eskortní letadlovou lodí USS Hogatt Bay (CVE-75), která byla zařazena do služby 11. ledna 1944 a po nezbytné zkušební plavbě a jedné transportní misi do Pearl Harboru a zpět vzala na palubu výstroj a personál VC-14. Od 26. března následoval cvičný letový provoz, přičemž první přistání na palubě provedl kapitán USS Hogatt Bay Capt. William Vincent Saunders. Na první operační túru se loď vydala 1. května 1944 a byla zařazena do sestavy Task Unit 16.14.6. Piloti VC-14 následně prováděli až do konce listopadu protiponorkové operace a vzdušné krytí torpédoborců v oblasti západního Pacifiku. Poté je na palubě vystřídala VC-88 a VC-14 se již dalšího operačního nasazení nedočkala. Tento Wildcat je zde zřádně v podobě na sklonku služby jednotky na USS Hogatt Bay (CVE-75). Zajímavostí je nápis Judy na pravé straně krytu motoru a také nestandardní provedení popisky ENCLOSURE RELEASE na pravé straně pod kabinou. Jméno pilota je na dostupných fotografiích obtížně čitelné, mohlo by se jednat o Lt(jg) Newburna.

NAVY BLUE	H54 C365	INTERMEDIATE BLUE	H56 C366	WHITE	H316 C316	YELLOW	H329 C329	FLAT BLACK	H12 C33
------------------	--------------------	--------------------------	--------------------	--------------	---------------------	---------------	---------------------	-------------------	-------------------

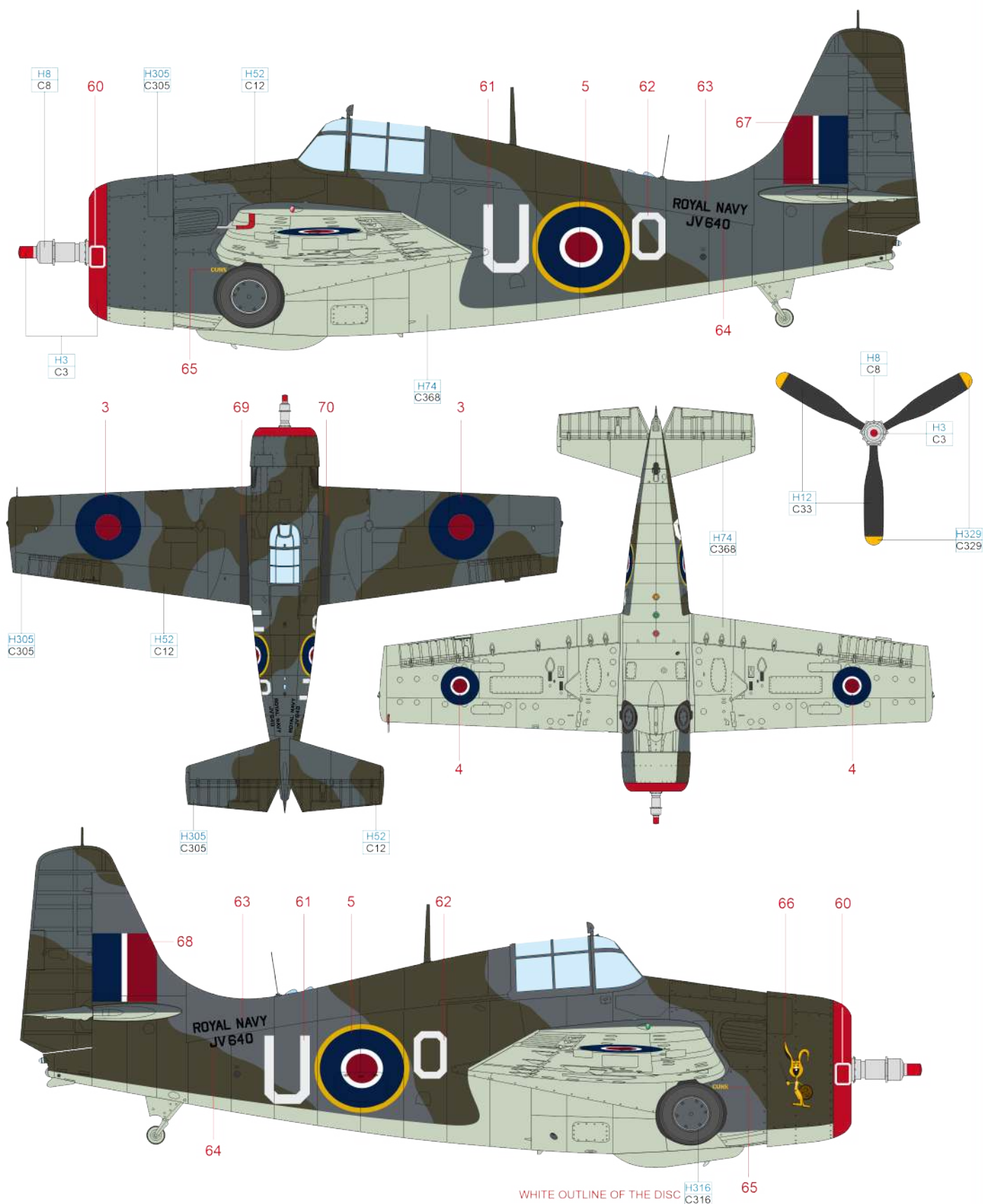
Lt. Ralph Elliot, Jr., VC-27, USS Savo Island (CVE-78), leden 1945

Wildcaty verze FM-2 byly sice nejvýkonnější a nejpočetnější verzí tohoto typu, ale do boje s nepřátelskými letouny se dostávaly méně často než předchozí F4F-3 a F4F-4. Přesto na nich deset pilotů dokázalo získat status stíhacího esa a neúspěšnější squadronou s FM-2 se co do sestřelů stala VC-27, pojmenovaná „The Saints“. Její piloti dokázali ve vzdušných bojích sestřelit celkem 61,5 nepřátelských letounů, čímž se dokonce stali druhou nejúspěšnější squadronou na Wildcatech bez ohledu na verzi nebo období. Překonala je pouze VF-5 se 79 sestřely. VC-27 byla založena v květnu 1943 a od července 1944 do ledna 1945 působila z eskortní letadlové lodi USS Savo Island (CVE-78). Během této doby se zúčastnila pěti významných akcí, včetně epické námořní bitvy u Samar, kde malá operační skupina odrazila mnohem silnější japonskou flotilu. Pod velením Lt. Cmdr. Percivala Jacksona sestřelila více než dvojnásobek nepřátel v porovnání s jakoukoli jinou kombinovanou squadronou. Velitel roje (Division) VF-27, Lt. Ralph Elliott Jr., byl s devíti potvrzenými sestřely nejúspěšnějším esem na FM-2. Kromě úspěchů ve vzdušných bojích VC-27 také potopila nebo zničila 30 japonských plavidel a zničila nebo poškodila přes 250 objektů, jako mosty, budovy, sklady paliva nebo munice, vozidla a podobně. V březnu 1945 se Ralpa Elliott, Jr. ujal velení celé squadrony, válka však skončila dříve, než se mohla VC-27 znovu zapojit do bojů. Elliotův FM-2 byl ozdoben nápisem BALDY, zdokumentovaným z pravé strany, kde byly také symboly všech devíti sestřelů.

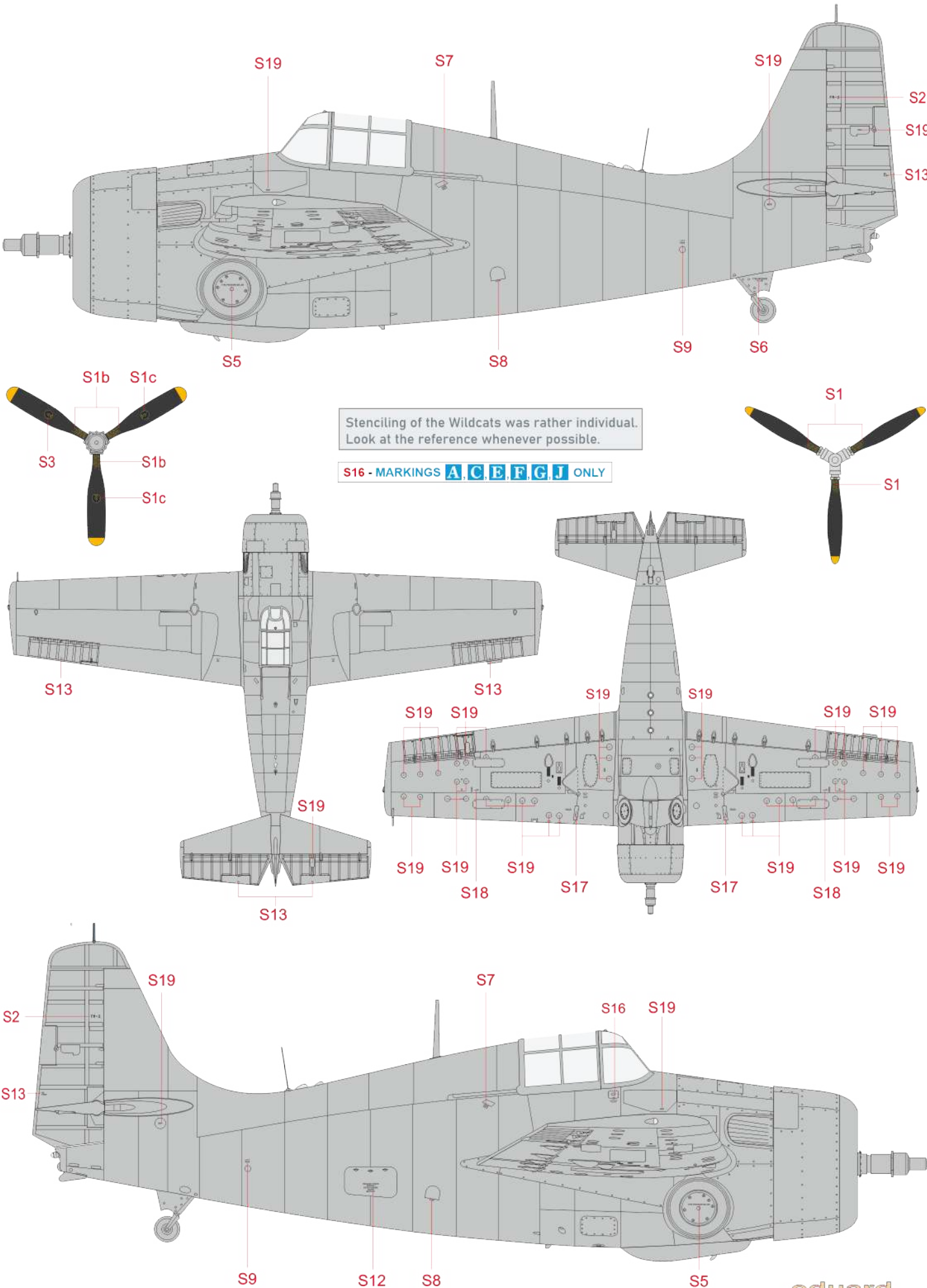
J JV640, Sub-Lt W. Park, No. 881 Squadron FAA, HMS Pursuer, srpen 1944

Britská Fleet Air Arm používala Wildcaty verze FM-2 pod označením Wildcat Mk.VI, název Martlet byl u posledních verzí F4F opuštěn. Britské námořnictvo používalo tyto letouny pro podobné účely, jako americké, tedy pro službu na eskortních letadlových lodích, z jejichž palub poskytovaly vzdušnou ochranu konvojům a působily také proti pozemním nebo hladinovým cílům. V rámci programu Lend Lease bylo FAA dodáno 340 FM-2 (220 v roce 1944 a zbytek v roce 1945) a první z nich obdržela No. 881 Sqn, která se v srpnu 1944 zúčastnila invaze do jižní Francie na palubě HMS Pursuer (operace Dragoon). Jednotka se účastnila také akcí u pobřeží Norska, než byla v březnu 1945 přezbrojena na letouny Grumman Hellcat Mk.II. Celkem sloužily FM-2 u 22 bojových squadron FAA, další byly přiděleny nebojovým letkám jako cvičné. Letoun JV640 dostal na příď kresbu zajíce s mečem a vikingským štítem, na čelním štítku měl umístěno nestandardní zpětné zrcátko.

GRAY H305 C305 SKY H74 C368 OLIVE DRAB H52 C12 RED H3 C3 SILVER H8 C8 YELLOW H329 C329 FLAT BLACK H12 C33

eduard

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

RECOMMENDED ACCESSORIES

- 481119 FM-2 landing flaps (PE-Set)
- 644222 FM-2 LööK (Brassin)
- 648061 HVAR rockets (Brassin)
- 648886 FM-2 undercarriage legs BRONZE (Brassin)
- 648887 FM-2 wheels (Brassin)
- 648888 FM-2 seat PRINT (Brassin)
- 648889 FM-2 folding wings PRINT (Brassin)
- 648890 FM-2 gun barrels PRINT (Brassin)
- 648895 FM-2 cockpit PRINT (Brassin)
- 3DL48128 FM-2 SPACE (3D Decal Set)
- EX965 FM-2 TFace (Mask)

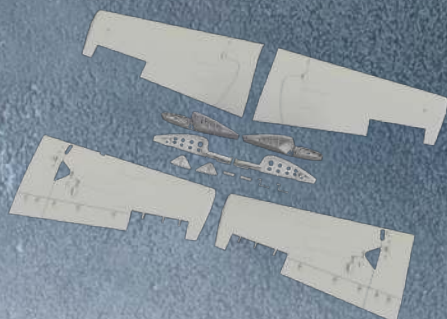
644222

648889

648887

648890

648895

